

1

เพราะพระองค์มิใช่กษัตริย์ของหม่อมฉัน

คืนซึ่งมีจันทร์ข้างแรมครึ่งเสี้ยวประดับอย่างเศร้าสร้อย

“...จับมัน”

เสียงร่ำให้ตั้งมาจากเบื้องลึกภายในห้องบรรทม ผู้คนมากมายหมอบ
อยู่หน้าพระตำหนักด้วยความโศกเศร้าจนไม่อาจเงยหน้า

“พวกเจ้าต้องจับมาให้จงได้ คนผู้นั้นคือนักโทษอุกฉกรรจ์ที่บังอาจ
ลอบปลงพระชนม์แล้วหนีหายไป”

เสียงโกรธเกรี้ยวแหลมสูงประหนึ่งคมเขี้ยวซึ่งตั้งมาจากพระมเหสี
พาให้ทุกสิ่งเจี๊ยบสั่น

“ผู้ที่ฆ่าพ่อตัวเองมันต่ำช้ายิ่งกว่าเดรัจฉาน! ไปจับมา! ไม่ว่าจะมี
อะไรรู้ก็ต้องจับมันมารอคำบัญชาต่อหน้าข้าให้ได้!”

ทั้งพระราชวังพลันโกลาหลในชั่วพริบตา เหตุเพราะกษัตริย์ผู้ครอง
บัลลังก์และเป็นดังพ่อของปวงประชาถูกดาบยาวเสียบพระอุระสวรรคตคาที่
พระมเหสีสงายของผู้รับวิงมาหลังได้ยื่นข่าวไม่อาจควบคุมโทสะจนสิ้นไป
ทั้งตัว ขณะที่พระราชโอรสองค์โต...องค์ชายใหญ่อึ้งกั้ว ‘อึมยอง’ เพียงมอง

พระศพจากที่ไกลๆ

ท่ามกลางช่วงเวลาที่ห้องฟ้าถูกปกคลุมไปด้วยเสียงร่ำไห้แห่งความ
อาลัย เสียงตะโกนของเหล่าทหารองครักษ์ที่เพิ่งได้รับคำสั่งตั้งกองไปทั่ว

“จับองค์ชายใหญ่มูฮอน ‘อีอู’ นักโทษอุกฉกรรจ์จับได้แล้ว!”

ซอฮาลิ้มตาขึ้นพลางสดับฟังเสียงทวนให้ที่ตั้งกองมาจนถึงห้องขนาด
เล็กตรงมุมทางเดินของพระตำหนักฮีจอง

นางซึ่งอยู่ในชุดนางกำนัลกำลังรอคอยซังซอน¹ ดังเช่นปกติ แต่มีสอง
สิ่งต่างไปจากทุกครั้ง นั่นคือกษัตริย์ที่ควรต้องส่งซังซอนมากลับถูกปลง
พระชนม์ และการตัดอดทนกับชั้นที่ข้างกายที่นางเองก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้ง
แรก

นี่มิใช่เวลาที่นางต้องทิ้งที่พำนักอีกต่อไป นางควรจะกลับได้แล้ว

“แม่หญิงไ้บ้ อย่าขยับนะ” ชั้นที่ยืนเฝ้าอยู่เข้ามาขวางหน้าซอฮาที่
พยายามหันหลังเดินออกไป

แม้จะถูกข่มขู่ ซอฮาก็ยังพยายามหนี เมื่อเป็นเช่นนั้นอีกฝ่ายจึงชัก
กริชออกมา

“บอกว่าอย่าขยับอย่างไรเล่า”

ถึงจะเป็นแค่กริชสั้นเพียงคืบ แต่ความรู้สึกเย็นวาบที่ลำคอทำให้
ซอฮาจำต้องหยุดอย่างช่วยไม่ได้ นางไล่สายตามองตามคมกริช ก่อนจะพบกับ
ชั้นที่ที่ยกยิ้มมุมปากอย่างขำมใจ

แปลกจริง ทั้งที่เพิ่งเกิดโศกนาฏกรรมไม่คาดคิดขึ้นในอาณาจักร
ทว่าชั้นที่ผู้นี้กลับไม่ตกอกตกใจหรือมีท่าทีลนลานแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้น
ยังเป็นคนที่นางไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

¹ ซังซอน ชั้นที่ระดับ 2 ชั้นจง ซึ่งเป็นระดับที่สูงที่สุดของชั้นที่ รับผิดชอบที่ดูแลเครื่องเสวย
ของพระราชอาและคอยช่วยเหลืองานอยู่ข้างพระวรกาย (ลำดับชั้นขุนนางจะแบ่งเป็นชั้นจง
และชั้นจง โดยชั้นจงจะมีลำดับชั้นสูงกว่า แต่ลำดับชั้นของชั้นที่สิ้นสุดที่ระดับ 2 ชั้นจง)

ที่ผ่านมา นอกจากซังซอนแล้ว พระราชาไม่เคยส่งขันทีหรือนางใน มาหานาง ผู้ที่รับรู้การมีอยู่ของ ‘หญิงใบ้ขอสฮา’ ในวังหลวงแห่งนี้มีแค่ไม่กี่ คนเท่านั้น

พระราชา ซังซอน องค์ชายใหญ่ทั้งสอง และพระมเหสีที่ไม่ควรจะรู้ ด้วยซ้ำ

“ไว้ถึงเวลาแล้วข้าจะปล่อยตัวเอง เจ้ารออยู่เฉยๆ จะดีกว่า”

ซอสฮาก้าวไปข้างหน้ากะทันหันพาให้การข่มขู่ของขันทีที่กลายเป็นเพียง เรื่องน่าอัปอาย แนนอน คมกริซบาดเข้าไปในลำคอขาวทั้งอย่างนั้น

“เฮือก!”

ขันทีตกตะลึงหลังเห็นว่าคมกริซบาดเข้าไปที่ลำคอขาวจึงรีบดึงกริช กลับ ก่อนจะจ่อเข้าไปที่ลำคออีกครั้งซ้ำไปมา เขาดูสับสนเสียเหลือเกิน มีอ และเสียงจึงสั้นอย่างสัมพันธ์กันเช่นนั้น

“จะ...จะทำอะไร! ยะ...อยากตายจนเป็นบ้าไปแล้วอย่างนั้นรี!”

ซอสฮาถูบลำไปตามลำคอ เลือดไหลรินลงมาเป็นสายกอปรกับความ แสบสันจากรอยกริด

แต่นั้นหาใช่เรื่องสลักสำคัญ เพราะสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า คือความจริงที่ว่าขันทีผู้นี้ไม่มีทางปลิดชีพนางได้

‘ในพระราชวังแห่งนี้ไม่มีใครจ้องจะทำร้ายเจ้าก็จริง ถึงอย่างนั้นในกรณีฉุกเฉิน เจ้าก็พูดหรือร้องตะโกนบอกใครไม่ได้อยู่ดี ข้าจึงจะบอกจุดตายให้ เจ้าจงจำไว้ใช้เมื่อมีเหตุฉุกเฉินนะ’

ตอนนั้นเอง สิ่งที่ถูกสั่งสอนไว้ใช้ในยามฉุกเฉินก็ปรากฏขึ้นในความคิด

ตรงไหนบ้างนะ ร่องเหนือริมฝีปากและจมูก ลึนเปี๊ ท้องน้อยส่วนล่าง แล้วก็...

ปัก!

“อ้าก!”

กล่องดวงใจบุรุษเพศ

ชั้นที่กุ่มส่วนล่างที่ถูกเตะโดยไม้ทันทตั้งตัวและบิดไปทั้งร่าง

การเล็งเป้าไปที่ร่องเหนือริมฝีปากนั้นเป็นไปได้ยาก จะชกลื่นเปื้อกับ
ท้องน้อยส่วนล่างก็เหมือนจะไม่ได้ผลเมื่อใช้กำปั้นของสตรี สุดท้ายนางจึง
ตัดสินใจเตะฝ่าหมาก แต่ปัญหาคือนางเองก็ไม่แน่ใจว่าวิธีนี้จะได้ผลกับชั้นที่
หรือไม่

ที่ว่ามันกลับได้ผล กระทั่งซอฮาที่ลั้งเลในทีแรกยังต้องอ้าปากค้าง
ด้วยความตกใจ

“จะ...เจ้าทำบ้าอะไร...”

เขาพูดไม่ออกทั้งยังน้ำตาไหลพรากราวกับเจ็บปวดเหลือแสน มันดู
จะได้ผลดีทีเดียว ซอฮามองชั้นที่นอนตัวงอของอยู่กับพื้น ถึงมันจะเป็นทาง
เลือกเดียวที่ทำให้ตนหลุดพ้นจากที่นี่ได้ แต่พอเห็นเขาที่นอนบิดเป็นหนอน
โดนเหยียบแบบนั้นแล้วก็รู้สึกผิดเป็นอย่างมาก

นางก้มปลกๆ ให้หลายครั้งเท่าที่จะทำได้ก่อนจะรีบมุ่งหน้าไปทาง
ประตู แต่แล้วกลับนึกถึงบางสิ่งที่ไม่เสียสันทึขึ้นมาได้ ซอฮาหันกลับไปหา
ชั้นที่นอนตรงฮือด้วยความเจ็บปวด แล้วยื่นมือไปหาเขาอย่างไม่ลั้งเล

“เฮ้ย!”

ชั้นที่รีบยึดกริชสั้นของตนไว้ด้วยสองมือทั้งหน้าตาที่ซีดเผือด แต่
เพราะเพ็งโดนโคมตีเข้าที่กล่องดวงใจจึงไร้เรี่ยวแรง ปล่อยกริชสั้นหลุดมือ
ไปอย่างง่ายดาย

“เจ้า...เจ้า...”

ซอฮาทิ้งเสียงขาดห้วงนั้นไว้เบื้องหลังแล้วเดินมุ่งหน้าไปทางประตูเล็ก
ที่นางใช้เข้าออกเป็นประจำ พร้อมกริชสั้นในมือขวา

หลังเที่ยงคืน ระหว่างกำลังวิ่งหลบหนีทหารองครักษ์ที่กระจายตัวอยู่

ทั่วบริเวณนั้น ความมืดมิดก็คืบคลานเข้ามาไม่ทันรู้ตัว ทว่าซอฮายังคงวิ่งฝ่าความมืดด้วยความคึกคะนองกับมองเห็นภาพเบื้องหน้าได้อย่างชัดเจน นางจำต้องรีบกลับไปให้เร็วที่สุด

ไปยังสถานที่ที่มีต้นไม้ปกคลุมอยู่รอบทิศจนมองไม่เห็นแสงแดด ที่อยู่ลึกเข้าไปในสวนของพระราชวังทำให้พบเจอได้ยากยิ่ง ซึ่งก็คือพระตำหนักกิมยู พระตำหนักต้องห้ามที่นางอาศัยมาสิบปีนับตั้งแต่อายุหกขวบ พระตำหนักที่นางจำต้องอยู่

เพราะเขาจะต้อง...ไปที่นั่นแน่ๆ

‘จุดตายที่ได้ผลที่สุดคือร้องเหอริมฝีปาก ลีนี่ ท้องน้อย และกล่องดวงใจบุรุษเพศ’

...

‘ข้าไม่ได้พูดให้เจ้าเขิน แต่บอกให้จำ ข้าอยากอยู่ข้างเจ้าไปตลอด แต่หากมีเมื่อใดที่ข้าไม่อยู่ จงเตะจุดนั้นแล้วหนีไปเสีย’

...

‘ห้ามบาดเจ็บ อย่าได้เจ็บตัวเป็นอันขาด เพราะหากเม้นมีผมเพียงสักเส้นร่วงหลุดโดยที่ข้าไม่อนุญาต ข้าคงทนไม่ได้เป็นแน่...’

ผู้ที่พร่ำพูดคำที่ทำให้ใจสั่นไหวจนเจ็บปวด ผู้เป็นเจ้าของเสียงทุ้มต่ำอ่อนหวานชวนให้ปลายหูแดงเรื่อ

“เข้ามาเพราะมีเรื่องอยากจะถาม”

เสียงที่ตั้งขึ้นท่ามกลางความมืดมิดตรงรี่เข้าซอฮาก็กำลังก้าวขึ้นบันไดพระตำหนักกิมยูให้หยุดอยู่กับที่ เมื่อหันกลับไปก็ปรากฏชายผู้หนึ่งเดินออกมาจากหลังต้นไม้

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ประมาณสามเกือบสี่ศอก อุ้มตนเอง

“บอกข้าที่ว่าไม่ใช่”

แรงลมที่พัดผ่านดาบในมืออุหอบเอากลืนความเลือดมาถึงจมูกขอฮา
 “ไม่ว่าข้าจะถามอะไรก็จงปฏิเสธ เจ้าต้องส่ายหน้าอย่างเดียวเท่านั้น”
 อุ๊ก้าวเข้ามาหาขอฮาที่ละก้าว ทีละก้าว เขาหยุดยืนใต้แสงจันทร์
 โทโพ² ฉีกขาดไซกเลือด นัยน์ตาสีน้ำตาลแดงคล้ายกำลังร้องคำราม
 อย่างเงียบเชียบเฉกเช่นโทโพที่ขาดรุ่งริ่งนั้น

“ข้อความนี้ เจ้าเป็นคนเขียนใช่หรือไม่” อุ๊กยืนนิ่งที่อยู่นิ่งเมื่ออีกข้างออก
 มา

กระดากยับย่นแผ่นหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยรอยเลือดแดงฉาน ขอฮารู้ได้
 ในทันทีว่ามันคืออะไร จดหมายที่ควรจะหายไปทันทีหลังจากถูกส่งให้
 พระราชา ซึ่งไม่ควรให้องค์ชายใหญ่มูฮอนเห็น

บุตรีแห่งมังกรกำลังวาดราชาผู้เที่ยงธรรม
 โปรดทรงสังหารข้าราชการฝ่ายทหาร³

สีหน้าขอฮาเรียบเฉย เพียงยื่นก้มมองตัวอักษร ‘โปรดทรงสังหาร’
 ที่ถูกจดจารลงไปยังชัดเจนภายใต้แสงจันทร์สลัวราว

“พระราชาผู้เที่ยงธรรม หมายถึง เสด็จพี่ หรือก็คือองคค์ชายใหญ่-
 อี้ยกวางที่จะขึ้นเป็นกษัตริย์ ส่วนข้าราชการฝ่ายทหารก็คือข้า องคค์ชาย-
 ใหญ่มูฮอน ที่เป็นข้าราชการ และบุตรีแห่งมังกรที่ขอให้สังหารข้าราชการ

² โทโพ คือ เลือดคลุ้มดันทันนอกตัวยาว แขนงเลื้อยยาวและกว้าง ซึ่งผู้ชายในยุคโซซอนสวม
 เป็นชุดทางการ

³ เป็นการเล่นคำในภาษาเกาหลี ซึ่งออกเสียงคล้ายกันและมีการใช้ตัวอักษรฮันจา โดย
 พระราชาผู้เที่ยงธรรม (อียัง) หมายถึง องคค์ชายใหญ่อี้ยกวาง, ข้าราชการฝ่ายทหาร
 (มูชิน) หมายถึง องคค์ชายใหญ่มูฮอน โดยความหมายแฝงของข้อความนี้ต้องการจะสื่อว่า
 ให้องคค์ชายใหญ่อี้ยกวางขึ้นครองบัลลังก์ ส่วนองคค์ชายใหญ่มูฮอน ให้เป็นข้าราชการแล้ว
 ฆ่าเสีย

บริพารฝ่ายทหารก็ไม่ใช้ใครที่ไหน...แต่หมายถึงเจ้า ไซ้หรือไม่ว่าว

ครานี้ อูซึ่งเข้ามาใกล้เพียงเอื้อมมือ เอ่ยถามอย่างเย็นชายิ่งกว่าครั้ง
ไหน

“เพราะฉะนั้น ผู้ที่ส่งมือสังหารมาคือเจ้า ไซ้หรือไม่ว่าว”

ซอฮยาหนึ่งไม่ไหวติงราวหุ่นขี้ผึ้ง

“ข้าบอกให้ส่ายหน้า”

“...”

“บอกมาสิว่า ไซ้”

“...”

อูผู้ซึ่งหยัดยืนอย่างแน่วแน่นมาตลอดพลันปล่อยทั้งดาบและจดหมาย
ในสองมือให้ร่วงตกอย่างไร้เรี่ยวแรง

“เป็นเจ้าจริงๆ เจ้าเป็นคนเขียนจริงๆ ด้วยสินะ” น้ำเสียงเจือไปด้วย
ความโกรธ

ซอฮารู้สึกได้ถึงความท้อแท้สิ้นหวังที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้น

“เจ้าถูกบังคับให้ไหม” อูพุ่งปรีเข้ามาบีบไหล่ซอฮาด้วยแรงมหาศาลจน
เจ็บไปถึงกระดูก

“ใครกันที่ข่มขู่เจ้า เสด็จพ่อ ไมลิ พระมเหสีทรงขู่ว่าหากไม่เขียนจะ
ฆ่าเจ้าเดี๋ยวนี้ให้ไหม เพราะแบบนั้นเจ้าถึงต้อง...”

“ไม่ ไซ้หรือกเพคะ”

เสียงอูที่กำลังละล้าละลักถาม เฝียบลงทันที

“หม่อมฉันไม่ได้ถูกข่มขู่แต่อย่างใดเพคะ”

ครั้นเมื่อซอฮายับปากเอ่ยวาจา มือของอูที่เคยบีบไหล่มนก็ร่วง
ผล็อยโดยพลัน

“นี่เจ้า...พูดหรือ”

“เพคะ”

“เจ้าพูดเป็น...อย่างนั้นหรือ” อูจ้องซอฮาซึ่งมองกลับมาเงิบๆ อยู่

หลายอดีตใจ เขาก็พ้ออย่างลับสนพลางก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว “ตั้งแต่เมื่อไรกัน”

ซอฮาไม่ได้ตอบอะไรกลับไป นั่นเพราะนางหลอกเขามานานเกินกว่าจะเริ่มพูดด้วยคำว่า ‘นางไม่ได้เป็นโง่มาตั้งแต่แรก’

สิบปีที่แล้วนางต้องเห็นแม่ตายต่อหน้าต่อตาเป็นของตอบแทนจากการที่นางพูดบางสิ่งที่ไม่สมควรเมื่อครั้งยังเป็นเด็กอายุเพียงหกขวบ ครั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในพระราชวังก็กลัวที่จะพูดจนต้องแสร้งเป็นนางโง่มาตลอด

หากบอกไปแบบนี้ ความโกรธของเขาจะทุเลาลงบ้างหรือเปล่านางจะได้รับการอภัย...แม่สักนิดหรือไม่

ถึงอย่างนั้น ซอฮาก็เก็บคำพูดทุกอย่างเอาไว้แล้วเลือกหยิบจดหมายที่อุทิศกษัตริย์มาแทน

“หม่อมฉันเป็นผู้เขียนข้อความนี้ด้วยตัวเองเพคะ ที่องค์ชายทรงอุตส่าห์มาหาหม่อมฉันถึงที่นี้แม่จะอยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน ก็เพราะทรงรู้จักลายมือของหม่อมฉันดีมีใช่หรือเพคะ”

น้ำเสียงนิ่งเรียบไม่ไหวสั่นพาให้อูซึ่งสติหลุดลอยเบิกตาโต

“ทำไม...ทำไม...”

ในที่สุด คำพูดตืดๆ ชัดๆ ก็ระเบิดออกมาด้วยโหเส

“ทำไมถึงทำกับข้าเช่นนี้!”

เสียงดังกัมปนาทสะท้อนไปทั่วบริเวณ ทว่าซอฮากลับไม่กะพริบตาแม้แต่ขีด นางเพียงกัดริมฝีปากครั้งหนึ่งยามใบหน้าของอูซึ่งอยู่ชิดใกล้เริ่มจะวางเสียน และได้แต่ฝืนทนเมื่อรู้สึกแสบคอราวกับเพิ่งกลืนบางสิ่งที่มีรสขมปร่าเข้าไป ก่อนจะปามิดที่มองไม่เห็นใส่เขาผู้ซึ่งจะต้องเจ็บปวดซ้ำอีกครั้ง

“เพราะพระองค์...มีไชกษัตริย์ของหม่อมฉันเพคะ”

จนเมื่อสีหน้าของอูที่เคยนิ่งอึ้งเริ่มบิดเบี้ยว ก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว

“อยู่ที่นั่นอย่างที่คิดจริงๆ ลินะ องค์ชายใหญ่มูฮอน!”

พระมเหสีส่งฉายองปรากภูตัวในชุดเสนากรม พร้อมกับเหล่าทหารองครักษ์ซึ่งเข้าปิดล้อมพระตำหนักก็มูฮอยอย่างรวดเร็ว

ขอฮายพยายามจะซ่อนจดหมาย ทว่าอุกกลับฉวยไปเสียก่อน นางมองดูด้วยความมึนงง ที่ปลายนิ้วเหลือเพียงมุกกระดาศที่ถูกฉีกขาด

“เวลาผ่านมานานปานนี้คงไม่พอให้ออกนอกประตูเพื่อขี้อ่านเลยมาอยู่ในที่แบบนี้ลินะ นางเด็กนั่นมันช่างดีเลิศเสียจริง!”

“เสด็จแม่ พระทัยเย็นก่อนพะยะค่ะ” องค์ชายใหญ่อึ้งย้งที่ตามมาทีหลังร้องปรามแต่ก็ไร้ประโยชน์

“หรือว่า เรื่องที่เจ้าปลงพระชนม์พระราชารานี้จะเกี่ยวกับแม่ฉันด้วย”

สิ้นคำพระมเหสีที่ตวาดอย่างโกรธกริ้ว อุกก็ชูกระดาศขึ้นมาราวกับคาดไว้แล้วว่าฉายองจะต้องพุดเช่นนั้น

“นี่คือจดหมายที่ขอฮายผู้เขียนถึงเสด็จพ่อพะยะค่ะ”

คำแถลงไขที่ไม่คาดคิดทำเอาขอฮายเบิกตาโต

“อย่าบังอาจใช้ปากนั้นมาเรียกฝ่าบาทว่าเสด็จพ่อเป็นอันขาด!”

แม้จะโดนตวาด อุกยังสาวเท้าเข้าไปหาพระมเหสีอย่างไม่หวั่น นั่น ชั้นที่ที่ยืนอยู่ข้างพระมเหสีก็วิ่งสวนขึ้นมา เป็นชั้นที่ผู้เดียวกับที่โดนขอฮายเตะบริเวณทางเดินพระตำหนัก

ชั้นที่แย่งจดหมายมาได้ตรงหน้าพระมเหสี ก่อนข้อความทั้งหมดจะกระจ่างซัดภายใต้คบเพลิงในมือทหารองครักษ์ อุพุดขึ้นมา ใ้พระมเหสีและองค์ชายใหญ่อึ้งย้งที่กำลังมองจดหมายแผ่นนี้้อยู่เป็นน่านสองนานได้ย็น

“เช่นที่พระองค์เห็น นางผู้นี้เอยากฆากระหม่อม แล้วคนแบบนี้จะมาร่วมมือกับกระหม่อมได้อย่างไรกันพะยะค่ะ”

ตอนนั้นเองขอฮายจึงได้รู้ ว่าเหตุใดเขาจึงต้องรีบฉวยกระดาศไป

ขอฮาหลับตาแน่นแล้วตั้งคำถามในใจเข้าไปมา ทำไมกัน ทั้งที่ไกรธจนตัวสิ้นเพราะถูกทรยศ แต่ทำไมถึงยังปกป้องนางไว้อีก

ทั้งที่โดนกระทำถึงขนาดนั้นก็ยังอุตส่าห์เป็นห่วงกลัวว่าหม่อมฉันจะถูกกล่าวหาว่ามีความผิดฐานกบฏอย่างนั้นหรือเพคะ กระทั่งในเวลาแบบนี้ก็ยังพยายามพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้หม่อมฉันอย่างนั้นหรือเพคะ ทรงรู้ทั้งรู้ว่าหากจดหมายนั้นหลุดมือไปจะไม่มีทางหันหลังกลับมาได้อีก แต่ก็ยัง...

พระมเหสีเอ่ยถามขอฮาที่พยายามกลืนคำที่ไม่อาจพูดไปจนลิ้มแม้แต่จะหายใจ

“นี่ใช่ลายมือของเจ้าหรือไม่ ถ้าใช่ให้พยักหน้า”

“...”

“ข้าถามว่าใช่ลายมือเจ้าหรือไม่! นี่เป็นโอกาสเดียวที่เจ้าจะได้ยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง ตอบมาตามตรง!”

ขอฮาขึ้นหนึ่งไม่ไหวตึงแม่จะโดนตะคอก อู้อึ้งตอบแทน

“ใช่พะยะค่ะ กระหม่อมรู้จักลายมือของนางดี กระหม่อมมั่นใจว่าเสด็จพี่ก็ต้องทรงรู้จักเช่นกันพะยะค่ะ”

ดวงตาที่เบิกกว้างของพระมเหสีเลื่อนไปมององค์ชายใหญ่อียกวัง องค์ชายใหญ่อียกวังพยักหน้าครั้งหนึ่ง เห็นแบบนี้ نرمิปากของพระมเหสีก็สิ้นระริก

“เป็นความจริงสินะ องค์ชายใหญ่มุฮอน ข้าอุตส่าห์เฝ้าใจไว้จนวินาทีสุดท้ายเพราะรักเจ้าเหมือนลูกแก้ว แต่เจ้าก็เป็นผู้ที่ลงมือปลงพระชนม์ฝ่าบาทจริง ๆ พอเห็นจดหมายนี้คงกลัวว่ามยองจะได้ขึ้นสู่ราชบัลลังก์จนอยู่ไม่สุข สุดท้ายถึงได้ปลงพระชนม์ฝ่าบาทและถือดีมาแย่งราชบัลลังก์อย่างนั้นสินะ!” พระมเหสีตวาดลั่นราวกับจะกระอักเลือดก่อนจะเงื้อมือขึ้น

เผียะ!

โบหน้าอุหันไปตามแรงตบพร้อมเสียงปะทะ

ขอฮาที่เฝ้ามองภาพทั้งหมดนั้น... ยิ่งกำกริขสั่นในมือขวาแน่น

“ข้าจะฆ่าเจ้า! ข้าจะต้องฆ่าเจ้าด้วยมือข้าเพื่อแก้แค้นให้ฝ่าบาท! เอาดาบมา! บอกให้เอาดาบมาอย่างไรเล่า!”

“เสด็จแม่! ได้โปรดพระทัยเย็นก่อนเถอะพะยะค่ะ!” องค์ชายใหญ่ อียกวังรีบเข้าไปขวางหน้ามารดาที่พยายามจะแย่งดาบจากทหารองครักษ์ ทว่ายังไม่เพียงพอที่จะห้ามพระมเหสีผู้กำลังเดือดดาล

“ปล่อยข้า! ข้าจะฆ่าไอ้คนที่มันต่ำกว่าเดรัจฉานนี้ด้วยมือข้าเอง ฝ่าบาทจะได้ตายตาหลับเสียที!”

“เสด็จแม่!”

“ปล่อยข้า!”

ตอนนั้นเอง

“อึก!”

จู่ๆ ก็มีเสียงร้องดังขึ้น อุ้งจับตัวซอฮาที่วิ่งปรี๊ดเข้ามาคล้ายจะกอดตน ขณะที่ทุกคนต่างนั่งค้างอยู่กับที่ด้วยความตกตะลึง

เลือดแดงฉานรินไหลลงมาตามมือ...ของซอฮาที่ใช้แรงทั้งหมดพยุงตัวเองไม่ให้ล้มลงไป

แม้จะรับรู้ถึงสายตาของอุ้งที่จับจ้องมา ทว่าซอฮากลับไม่ยอมมองเขาเลย

ขอแค่แรงกว่านี้ ไกล่กว่านี้

นางกัตรีมฝีปากแน่นขณะแหงกริชที่อกเขา

‘องค์ชายใหญ่มุฮฮอน’ ทั้งที่อยากเรียกแบบนั้น หากนางที่แสรังว่าเป็นไบบ่าตลอดลิบปีได้เปิดปากพูด นางก็อยากจะเรียกเขาเป็นคนแรก

ขอโทษ ขอโทษที่เอาแต่ทำร้ายจิตใจ ฉะนั้นหากชาติหน้ามีจริง แม้เพียงชาติเดียว

หากเป็นเช่นนั้น หม่อมฉันจะขอตายในพระหัตถ์ของพระองค์

ลาก่อน...

อุ้มลงแทบเท้าชอฮา

ระหว่างที่ทหารองครักษ์กรูกันเข้ามาตรวจดูอาการ องค์ชายใหญ่ อียก้วงที่ไม่รู้ว่าเข้ามาเมื่อไรก็รีบแย่งกริชไปจากมือชอฮาแล้วเอ่ยถามอย่าง ระมัดระวัง

“ตายหรือยัง”

ทหารองครักษ์ยกมืออังใต้จมูกก่อนจะส่ายหน้า

“พระอัสสาสะแผ่วเหลือเกินพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นก็รีบเรียกหมอ...”

“ไร้สาระ!” พระมเหสีพูดแทรกแล้วก้าวออกมาด้านหน้า “เรียกหมอมารักษาหนักโทษออกจากรัจอย่างนั้นรี ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย ต่อให้ปลิดชีพมันบัดเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่สาแก่ใจข้าด้วยซ้ำ!”

“เสด็จแม่!” องค์ชายใหญ่อียก้วงคุกเข่าลงกับพื้น

พระมเหสีรีบร้อนพยายามจะพยุงเขาขึ้น ทว่าองค์ชายใหญ่อียก้วง กลับก้มศีรษะลงอย่างดีดร้อน

“กระหม่อมจะไม่เรียกหมอมตามทีเสด็จแม่รับสั่งพะยะค่ะ ถึงอย่างนั้น บ้านเมืองนี้ก็ยังมีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจน ได้โปรดทรงเห็นใจ และ พระราชทานพระราชานุญาตให้กระหม่อมได้ตัดสินเรื่องนี้ตามกฎหมายด้วยเถิดพะยะค่ะ!”

เสียงตะโกนเด็ดเดี่ยวทำให้พระมเหสีหนึ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนผู้เป็น มารดาจะย่อตัวลงดึงเขาเข้ามากอดอย่างหวงแหนราวสมบัติล้ำค่า

“เข้าใจแล้ว แม่เข้าใจแล้ว ลูกขึ้นเถอะนะ ผู้ที่กำลังจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ ไม่ควรคุกพระขงฆ์ง่าย ๆ เช่นนี้ละ”

“ขอประทานอภัยพะยะค่ะ เสด็จแม่”

ทันทีที่องค์ชายใหญ่อียก้วงลุกขึ้นยืน พระมเหสีก็ก้มลงมองอยู่ที่นอนแผ่อยู่กับพื้นด้วยแวตาดำเย็นซา

“พวกเจ้า ส่งตัวองค์ชายใหญ่มูฮอนไปสำนักตุลาการหลวง”

“พะยะค่ะ พระมเหสี!”

ไม่นานเหล่าทหารองครักษ์ก็พาออกไป พระมเหสีและองค์ชายใหญ่
อียก้วงก็ออกจากพระตำหนักก็มยุเช่นกัน ก่อนออกไปนั้น องค์ชายใหญ่
อียก้วงแอบหันกลับมาองเล็กน้อย ทว่าซอฮ่าไม่ทันสังเกตเห็น

สายตานางจับจ้องเพียงแผ่นหลังของอู... ที่ถูกอูฉู่อูฉู่กั๊งลากออกไป
ไม่ต่างจากสัตว์ป่าตัวหนึ่ง

มือซ้ายที่จับกริชสั้นระริก โลहितไหลรินลงมาไม่ขาด

2

ความโลภ เสมือนหนึ่งความปรารถนา

ระหว่างทางกลับหลังจากไปเห็นด้วยตาตัวเองว่าองค์ชายใหญ่
มูฮอนถูกคุมขังไว้ในคุกแน่แล้ว ภายในสถานที่มืดสลัวมีเพียงม่านหมอก
บางเบา จายองก็มองบรรดาซากศพที่นอนแผ่ประหนึ่งหนูนาถูกจับ อัน
ประกอบด้วยทหารองครักษ์สิบสองนาย ชั้นที่รวมกับนางในอีกสามคน

พวกเขาทุกคนตกอยู่ในสภาพนี้เพราะนักดาบ และต่างก็เป็นส่วนหนึ่ง
ในกลุ่มที่นางพาไปจับองค์ชายใหญ่มูฮอนถึงพระตำหนักกิมยู ยกเว้นเสียวก็
แต่ชั้นที่โจ

พระตำหนักกิมยูยังคงเป็นสถานที่ที่ต้องห้ามที่ไม่ควรมีใครเข้าไปอยู่ดี
แต่คราวนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะจะให้ผู้ใดมาเห็นยูชอฮาไม่ได้เป็นอันขาด

ทั้งที่นางรู้อยู่แก่ใจ แต่ภาพที่เห็นนั้นน่าขนพองสยองเกล้ากว่าที่คิดไว้
มากมายนัก จายองถอยหลังไปก้าวหนึ่งหลังรู้ตัวว่าหยุดเลือดที่ไหลนองทำให้
ร่องเท้าของนางเปียกโชกไปหมด

นางแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ดวงตะวันกำลังลอยขึ้นมาช้าๆ ในที่สุด
โศกนาฏกรรมที่ผ่านมาและผ่านไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งฝนไล่ช้างก็สิ้นสุด

ลงเสียงที่

“ขันทีใจ”

ขันทีใจก้าวออกมาตามเสียงเรียก “พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือขององค์ชายใหญ่มุสฮอน เขาหลบหนีไปหลังจากปลงพระชนม์ฝ่าบาททั้งยังสังหารทหารองครักษ์และนางในระหว่างนั้นเข้าใจไหม” น้ำเสียงของจายองที่แม่จะแผ่วเบา ทว่ากลับแหลมสูงราวกับนางเสื่อ

ขันทีใจโค้งรับ “กระหม่อมจะจดจำให้ขึ้นใจพะยะค่ะ”

จายองเบนสายตาไปมองนักดาบซึ่งยืนหนึ่งเงียบ กวาดมองตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“ผู้พิทักษ์พระตำหนักก็มียูที่ข้าเคยได้ยินคือเจ้าเองสินะ ชื่อวอลยงไซ่ใหม่”

ความสูงขนาดนั้นทำให้ดูโดดเด่นสะดุดตา นักดาบผู้นี้หน้าจะสูงสักสามหรือสี่คอก แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ...

“คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าผู้พิทักษ์ที่ว่าแท้จริงแล้วจะเป็นสตรี”

น่าอัศจรรย์ใจจนขนลุกทีเดียวที่นักดาบความสูงเทียบเท่าชายชาติตรีผู้นี้สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวทั้งที่นางอยู่ในชุดนางกำนัล

“ถึงจะเป็นหญิง แต่ความสามารถไม่เลว ข้าละถูกใจนัก”

เหตุผลที่พระตำหนักก็มียู รวมทั้งยูซอฮาที่อยู่ที่นี่ยังไม่ถูกเปิดเผยมาจนกระทั่งบัดนี้ก็เพราะนอกจากคนส่วนน้อยในราชวงศ์แล้ว ผู้ที่เปลอย่างกรายเข้ามาในพระตำหนักแห่งนี้แม่จะโดยบังเอิญ ล้วนต้องตายด้วยฝีมือของนักดาบผู้นี้ทั้งสิ้น

“ไปบอกนายผู้ถือดีของเจ้าด้วยแล้วกัน อีกไม่นานข้าจะเรียกหาเตรียมตัวไว้ด้วย”

จายองถึงกับตะลัน ‘เต๊ะ’ เมื่อนักดาบไม่ตอบอะไรกลับมา ความสามารถเป็นที่เตะตาแต่ไร้มารยาทสิ้นดี คนพรรคนี้ดูท่าจะรับมือยาก

“ข้ากลับละ...เดี๋ยว นั้นมันอะไรกัน” จายองหมุนตัวกลับ แต่แล้วก็ต้องหยุดยืนหนึ่ง ทั้งชั้นที่ใจและนักดาบรีบหันไปมองตามสายตาจายองในทันที

เปลวเพลิงลุกโชนพร้อมไปกับกลุ่มควันหนาที่ปล่อยไอลอกออกไป

“พระมเหสี! ไฟไหม้พะยะค่ะ!” ชั้นที่ใจตะโกนลั่น ขณะที่จายองขมวดคิ้ว

“ไฟรี ตรงนั้นมัน...”

“ที่ตั้งสำนักตุลาการหลวงเพคะ” นักดาบที่ปิดปากเงียบมาตลอดครึ่งช่วงต่อคำพึมพำของจายอง น้ำเสียงทุ้มต่ำตัดกับภาพลักษณะภายนอกอันตรงตามทำให้จายองนั่งอึ้งไปชั่วขณะ ทว่าชั้นที่ใจกลับพูดโพล่งขึ้นมาแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ

“พระมเหสี! หากเป็นสำนักตุลาการหลวงก็หมายถึงสถานที่คุ้มขังองค์ชายใหญ่มุฮอนมิใช่หรือพะยะค่ะ! หากไม่รีบดับไฟตอนนี้...”

“แล้วอย่างไรเล่า” จายองตัดบทอย่างเฉียบขาดทำเอาชั้นที่ใจเบิกตาโตทันที และแม้จะรู้สึกถึงสายตาของนักดาบผู้ซึ่งดูเฉยชา ไร้ความรู้สึก จายองก็ยังพูดต่ออย่างไม่แยแส

“เหตุใดต้องรีบด้วย มีอะไรให้รีบอย่างนั้นรี”

“ตะ...แต่ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ องค์ชายใหญ่มุฮอนจะ...”

“ไหม้เป็นจุณ” เสียงกั๊กหัวเราะปะปนอยู่ในคำพูดโดยที่นางไม่รู้ตัว มุมปากของจายองที่ยืนดูเปลวเพลิงไหม้ไหม้ขยายวงกว้างขึ้นทุกขณะค่อยๆ ยกสูงขึ้น

“และลมหายใจพะแว่นั้นก็จะหยุดลงไม่ทันรู้ตัว”

ผ่านมายี่สิบห้าปีแล้วนับตั้งแต่ที่นางได้รับแต่งตั้งให้เข้ามาในวังหลวงในฐานะนางสนมซุกอี

ก่อนจะได้เลื่อนเป็นพระสนมเอกจงбинด้วยความดีความชอบที่ทำให้กำเนิดพระราชโอรสองค์โตแก่พระราชบิดา และได้ขึ้นเป็นพระมเหสีเมื่อ

พระมเหสีฮโยซอนมาด่วนจากไปเสียก่อน

สิ่งที่นางต้องการในตอนนี้มีเพียงสิ่งเดียว

นั่นคือผู้ที่จะได้ขึ้นสู่อำนาจบัลลังก์จะต้องเป็นลูกที่นางให้กำเนิด มิใช่พระราชโอรสในพระมเหสีฮโยซอน

จ่ายยอดทนผ่านวันเวลาอันโหดร้ายขณะเฝ้ารอคอยเพียงสิ่งเดียว ไม่ว่าจะป็นตอนที่จิตใจของพระราชบิดามอดไหม้ เพราะไม่อาจหักห้ามความระแวงราวกับคนวิปลาสจนกระทั่งเสด็จสวรรคต หรือจะเป็นตอนที่พระราชารู้ซึ่งระแวงแม้แต่กับลูกๆ ของตัวเองไม่ทรงแต่งตั้งบุตรทั้งสองเป็นองค์ชายรัชทายาทจนกว่าพวกเขาจะเติบโตใหญ่ จ่ายยอดทนทุกสิ่งด้วยความปรารถนาหนึ่งเดียวนี่

และในที่สุด ความปรารถนาข้อสุดท้ายของนางก็กำลังจะเป็นจริงในอีกไม่นาน จ่ายองไม่อาจหยุดยั้งความยินดีที่ทะลักเข้ามาจนอัดแน่นอยู่ออกได้เลย

ต้องยกหม้อน้ำราดลงไปกว่าหลายพันครั้ง เพลิงกัลป์ที่กลืนกินทุกสรรพสิ่งจึงได้สงบลง ทว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นรุนแรงแสนสาหัส แม้มองเพียงปราดเดียว นักโทษถูกเผาตายคาเรือนจำไปมากกว่าครึ่ง ซ้ำร้ายเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายระหว่างการดับไฟก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เหล่าเจ้าหน้าที่กระโดดฝ่าความร้อนเข้าไปช่วยกันเคลื่อนย้ายผู้คนที่ยังติดอยู่ในนั้นออกมา

“องค์ชายใหญ่! องค์ชายใหญ่อีกวง! กระทบมว่าน่าจะอยู่ตรงนี้พะยะค่ะ!”

มยองริบวิ่งไปตามเสียงตะโกนของผู้ตรวจการสำนักตุลาการหลวง ก่อนจะพบศพของคนที่สูงประมาณเกือบสี่ศอกถูกเผาจนไหม้เกรียมอย่างน่าขยะแขยง ไม่สามารถระบุใบหน้าได้ด้วยซ้ำว่าเป็นศพของผู้ใด

“แน่ใจหรือ ศพนี้เป็นองค์ชายใหญ่มูฮอนจริงๆ รี”

ผู้ตรวจการสำนักตุลาการหลวงได้แต่ก้มหน้าตอบกลับไปเมื่อโดน
มยองเค้นถามด้วยสีหน้าที่แสดงออกชัดว่าไม่เชื่อ

“กระหม่อมพบบาดแผลที่อกข้างซ้ายของศพพะยะค่ะ”

มยองทรุดนั่งลงข้างศพ เขายกมืออันสิ้นเทาลูบบาดแผลบนตัวศพ
ไม่สนใจแม้สักนิดว่าจะมีคราบเขม่าติดมือมาหรือไม่

“หมายความว่า หมายความว่า...นี่คือน้องซ้ายอย่างนั้นรี”

“กระหม่อมเสียใจพะยะค่ะ”

“ไม่! เป็นไปไม่ได้! ข้าไม่เชื่อ! ข้าในนั้นต้องยังมีคนติดอยู่เป็นแน่!”
เสียงตืดขัดแปรเปลี่ยนเป็นโกรธเกรี้ยว สองตาที่เอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำใส
ของมยองลนลานมองหาอะไรบางอย่าง

“ใช่แล้ว กริช! กริชที่ติดมากับเขาอยู่ไหน! ไปเอากริชที่แห่งองค์ชาย
ใหญ่ฆูฮอนมาบัดเดี๋ยวนี้!”

ขุนนางผู้หนึ่งนำกริชที่ยังมีโลหิตสีแดงเข้มติดอยู่เข้ามา แต่ยังไม่ทัน
ที่เจ้าหน้าที่สำนักตุลาการหลวงจะส่งให้ มยองก็รีบฉวยกริชมาเสียบลงไป
บนแผลเสียก่อน

เขาพยายามเสียบมีดลงไปอย่างระมัดระวังที่สุดเพื่อตรวจสอบเฉพาะ
รอยแผลเดิม ทว่ากริชเจ้ากรรมกลับเสียบลงไปได้พอดีบพอดีประหนึ่งว่า
มันได้เจอที่ของตนแล้ว

มยองเหม่อมองใบมีดที่ถูกดันเข้าไปจนสุดอยู่หลายอึดใจ

“...เข้าใจแล้ว ใช้จริงๆ ลินะ”

พึมพำออกมาเบาๆ แล้วดึงกริชออก ไม่มีเลือดสักหยาดหยดไหลตาม
ออกมาประหนึ่งว่าเจ้าของร่างถูกไฟไหม้จนเกรียม หรือไม่ก็คงเป็นเพราะ
เสียเลือดมากเกินไปจนไม่มีให้เสียอีกแล้ว

“สุดท้ายก็เป็นแบบนี้จ้ะ” เขาพูดขึ้นเบาๆ ขณะพยายามพุงขาที่
คอยแต่จะล้มพับให้หืดตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบาก “เรื่องนี้ข้าจะกลับไป
รายงานเอง ผ่ากพวกเจ้าจัดการที่เหลือด้วยก็แล้วกัน”

“พะยะค่ะ ฝ่าบาท”

“และถึงเขาจะเป็นนักโทษสถานหนัก แต่ได้โปรด...ได้โปรดดูแลน้องข้าดิๆ ด้วยนะ” มยองบีบไหล่ผู้ตรวจการสำนักตุลาการหลวงแน่นแล้วหมุนตัวเดินจากไป ยังไม่วายได้ยินเสียงกระซิบของบรรดาเจ้าหน้าที่ดังตามหลังมา

“เป็นศัตรูที่สังหารพ่อตัวเองแท้ๆ แต่ยังทรงเจ็บปวดขนาดนั้นเพราะทรงเห็นเป็นพระอนุชา ไม่น่าเชื่อเลยนะ”

“องค์ชายใหญ่อียกวาง ไม่สิ ฝ่าบาทที่กำลังจะขึ้นเป็นเจ้าเหนือหัวของพวกเราในอีกไม่นานข้างหน้าสงสารเสียจริง”

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่อาจรู้ ซอฮายังคงนั่งคุดคู้อยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง แม้ชายกระโปรงจะหุ้มโซกไปด้วยเลือดที่รินไหล คล้ายว่านางจะบาดเจ็บตรงไหนสักจุด แต่ก็ไม่รู้ว่าจุดไหน รู้แค่เพียงว่านางไม่อาจลบภาพยามที่องค์ชายใหญ่มูฮอนล้มลงอย่างไร้เรี่ยวแรงต่อหน้าต่อตาออกไปได้เลย นางจะบ้าตายอยู่แล้ว

นางแทบจะหาใช้ใครอื่นแต่เป็นนาง ด้วยมือนางเอง...

ตอนนั้นเองที่นางรู้สึกได้ว่าทุกอย่างคือความจริง สัมผัสน่าสยดสยองยามคมกริชฝังลึกลงไปในตัวกายขององค์ชายใหญ่มูฮอนหวนกลับมาอีกครั้ง

เหนือสิ่งอื่นใด สัมผัสของอุที่เฉียดผ่านปลายคางของนางขณะที่เขากำลังล้มลงยังคงแจ่มชัด...จนรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งกายราวกับโดนไฟลน

“ร้องไห้ออกมาเถิด”

เสียงที่ตั้งขึ้นไม่ทันตั้งตัวเรียกให้สายตาของซอฮาทิ้งใจลอยกลับมาปรับชัดอีกครั้ง อีกปากของมาน้ำตาที่รินไหลโดยไม่รู้ตัว คือมยองซึ่งยืนอยู่หน้าประตู

“เจ้านั่งอยู่ที่นั่นมานานแค่ไหนแล้วล่ะ”

มยองเดินเข้ามาช้าๆ แล้วนั่งลง จากนั้นก็ต้องถอนหายใจเมื่อสังเกตเห็นมือเปื้อนเลือดของซอฮา

“ข้าคงต้องดูรอยของเสียน้อยแล้ว ดูแลเจ้านายประสาอะไรถึงปล่อยให้มือสวยๆ เช่นนี้เปื้อนเลือดเสียได้”

ซอฮาใช้จังหวะในระหว่างที่เข่าหันไปฉีกมูมเสื่อ เอามือไปซ่อนไว้ข้างหลัง

มยองชะงักไปเล็กน้อย แต่เพียงครู่เดียวก็ค่อยๆ ดึงมือนางออกมาแล้วเช็ดเลือดให้อย่างระมัดระวัง

“ข้ารู้ดีว่าเจ้าเจ็บปวดเพียงใด แต่ช่วยยกยให้ข้าด้วยที่จำต้องบอกเรื่องนี้กับเจ้าทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าเจ้ารู้สึกอย่างไรที่ต้องแทงคนที่เจ้ารักกับมือ ข้ายังปรารถนาจะไปด้วยเลือดของเขาเช่นนี้”

“...”

“...คุณในสำนักตุลาการหลงถูกไฟไหม้”

คำที่หลุดออกมาหลังจากที่เขาหยุดนิ่งไปสักพักพาให้น้ำตาหยดหนึ่งที่เอ๋อคลออยู่ในไหลลงมาตามแก้มใส

“ผู้ตรวจการสำนักตุลาการหลงซึ่งศพที่โดนเผาจนดำเป็นตอตะโกให้ข้าดูแล้วบอกว่า ศพที่มีบาดแผลตรงหน้าอกนั้นคือองค์ชายใหญ่มุฮอน”

ซอฮาที่นั่งฟังอยู่หนึ่งๆ พยายามจะดึงมือที่อยู่ในการกอบกวมกลับมาอีกครั้ง ทว่ามยองจับข้อมือบางไว้ได้ทัน ดวงตากลมโตจึงมุ่งตรงมาหา มยอง

“อูที่เจ้ารักนักหนาทายไปทั้งคน แต่เจ้าดูไม่ตกใจสักนิด หรือว่าเจ้าคิดไว้อยู่แล้วอย่างนั้นหรือ”

ท่าที่อ่อนโยนเมื่อครู่หายไปอย่างไร้ร่องรอย มยองเริ่มเช็ดมือของซอฮาแรงขึ้น ไม่เพียงถูแรงๆ อย่างคนไม่ยอมรับว่าตนถูกปฏิบัติเช่นนั้น แต่ยังกดฝ่ามือของนางเต็มแรงอีกด้วย

ความเจ็บปวดจนวิงเวียนเล่นซ้ำจู่โจม ซอฮากัดริมฝีปากล่างเต็มแรง

กลิ่นเสียงร้องที่เกือบจะหลุดออกมา ถึงอย่างนั้นก็ไม้อาจห้ามเลือดหยดใหม่
ที่ไหลทะลักผ่านเลือดที่แห้งกรังติดฝ่ามือได้

“ข้าเสียบกริชสั้นที่เจ้าใช้แทงอุ้งกับแผลบนศพอีกครั้ง และมันก็เข้า
กันได้พอดี ไบมีดเข้าไปจนสุดไม่ติดอะไรเลย ข้าจึงรู้ว่า ศพนั้นไม่ใช่” รุ่ง
มยงก็ดึงซอฮาเข้าไปใกล้ เขารู้ดีว่าซอฮาที่ถูกตนดึงเข้ามากำลังหวาดกลัว
แต่เขาไม่สน

“เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เพราะเลือดที่ติดอยู่ตรงนี้ไม่ได้มีแค่เลือดของอุ
เพราะกริชนั้นก็แทงเข้าไปในมือเจ้าด้วย ฉะนั้นหากศพที่ว่าเป็นศพจริง
กริชย่อมไม่มีทางปักเข้าไปได้จนสุด จริงไหม”

ในที่สุด ซอฮาหลับตาแน่น

นางพยายามเข้าไปใกล้ดูให้มากที่สุดเพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็น เพราะ
แบบนี้จึงได้ทั้งกายเข้าไปในอ้อมแขนอุคล้ายกำลังโอบกอดเขาและปักกริช
ผ่านมือนางเข้าไป โดยหวังว่ากริชนั้น...จะอยู่ไกลจากหัวใจของอูแม่สักนิดก็
ยังดี

“ข้าก็แค่คิดว่ามันแปลก คนอย่างเจ้าน่ะหรือจะแทงอุ ไซ้แล้ว เป็น
อย่างที่ข้าคิด เจ้าเห็นอนาคตเลยหวังจะช่วยชีวิตอุโดยใช้ซาละลิ ไซ้ไหม”
เจ้าของน้ำเสียงอ่อนหวานขยับเข้ามาใกล้อีกนิด ขณะที่ยังเอ่ยวาจาต่อไป

“ข้าอุตส่าห์พยายามไม่ให้เจ้ามอง แต่เจ้าก็ยังแอบมองดูอนาคตจนได้
สินะ เออเออ แล้วอุในอนาคตที่เจ้าเห็นตายเช่นไรเล่า ตายเพราะโดนทหาร
องครักษ์สังหารระหว่างขัดขืนแล้วพยายามหนีหรือเปล่า ไม่ใช่ ไม่ใช่แน่ละ
ด้วยนิสัยอุแล้วคงไม่เป็นเช่นนั้นแน่ บางทีเขาอาจจะตายด้วยดาบที่พระมเหสี
หรือก็คือแม่ข้ากวัดแกว่งสินะ” มยงพยักหน้าเสมือนคนที่รู้ทุกอย่าง

“ไม่เป็นไรนะ ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเจ้ารักอุแค่ไหน เจ้าคงอยากช่วย
เขาละลิ เจ้าไม่อยากให้เขาล้มลงอย่างน่าสยดสยองจากน้ำมือของผู้อื่น” ว่า
แล้วเขาก็ส่งยิ้มมาให้ ทั้งอ่อนโยนและอบอุ่นราวกับให้อภัยทุกสิ่งอย่าง ทว่า
แรงที่จับมือซอฮากลับทวีกว่าเดิม

“ขอบใจนะ ซอฮา ขอบใจ ขอบใจจริงๆ ที่ช่วยชีวิตน้องข้า อย่ากังวลไปเลย ข้าไม่บอกเรื่องที่อยู่ของข้ายังมีชีวิตอยู่ให้ใครรู้แน่นอน ข้าจะเก็บเป็นความลับจนกว่าชีวิตจะหาไม่เพื่อให้อุปโลกนัย”

ซอฮาพยายามทุกวิถีทางที่จะดึงมือออก แต่ก็ไม้อาจเอาชนะแรงของบุรุษได้

“ขอเพียงเจ้าอยู่ข้างข้า” ทันใดนั้นมของก็ปล่อยมือออก

ซอฮารู้สึกว่าภาพตรงหน้าเริ่มจะพร่าเลือน ฝ่ามือที่บาดเจ็บชวาบจนคิดว่าเป็นอัมพาตไปแล้ว

“ข้ากำลังจะขึ้นครองบัลลังก์ในไม่ช้า เพราะฉะนั้นข้าถึงยิ่งต้องการเจ้าไม่ลื ข้าต้องการธิดามังกร พรสวรรค์ที่สามารถมองเห็นอนาคตของผู้ที่จะได้เป็นพระราชา พรสวรรค์ลึกลับที่มองดูอนาคตของข้า จักต้องอยู่เคียงข้างข้าแต่เพียงผู้เดียว”

มของกอบกุ่มใบหน้าซอฮาไว้ด้วยสองมือ

ความโลภที่เปรียบเสมือนหนึ่งความปรารถนา

ซอฮามองออกว่านั่นตาของมของกำลังเป็นประกายวาววับด้วยความรู้สึกแบบนั้นจนขนลุกไปทั้งตัว

“แต่ถ้าเจ้าไม่ต้องการ ข้าก็จะปลดปล่อยเจ้าจากวังแห่งนี้ตลอดกาล แค่บอกข้าอย่างหนึ่งก็พอ” มของลุกขึ้นยืนแล้วเซิดหน้า ปราชิตาลงมองซอฮา

“ตอนนี้องค์ชายใหญ่มุฮฮอนอยู่ที่ไหน”

3

แค่สักครั้ง

เขายังจำครั้งแรกที่พบนางได้ดี

วันที่เขาติดตามเสด็จพ่อมายังพระตำหนักที่ประทับชั่วคราวยักษ์ เขาอายุเจ็ดปี ส่วนเด็กคนนั้นอายุหกปี วันที่เขาโดนเสด็จพ่อดุเสียดกใหญ่หลังจากจับได้ว่าเขาแอบออกไปนอกพระตำหนักด้วยไม่อาจเอาชนะความอยากรู้อยากเห็นตามประสาเด็กที่เพิ่งเคยมาพระตำหนักที่ประทับชั่วคราวครั้งแรกได้

เสด็จพ่อสั่งห้ามมิให้ผู้ใดนำอาหารมาให้เขาเป็นอันขาดจนเขาหิวไส้กิวและสุดท้ายก็ทนไม่ไหว กลางดึกจึงต้องแอบออกไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งมีกลิ่นอาหารลอยฟุ้งโชยมา โชคดีเหลือแสนที่ยังมีข้าวต้มเหลืออยู่แม้จะเป็นเวลาดึกมากแล้ว เขาตั้งท่าจะกิน แต่กลับรู้สึกว่ามีใครอีกคนมาอยู่ข้างๆ

เมื่อหันไปมองก็พบกับเด็กหญิงในชุดเก่ามอซอกำลังน้ำลายไหลมองข้าวต้ม จึงไม่อาจละลายตาไปไหนได้

เขาไม่เคยเห็นแววตากระวนกระวายเช่นนั้นมาก่อนตั้งแต่ลืมตาดูโลกสุดท้ายจึงตั้งใจยื่นข้าวต้มให้นางด้วยความสงสาร ก่อนที่เด็กหญิงจะชด

ข้าวต้มทั้งหมดในคราวเดียว

นางทำท่าคล้ายจะกลืนซามเข้าไปด้วยจนเขาเผลอมองไม่ว่างตา ทว่าเด็กหญิงกลับหายลับไปอย่างรวดเร็ว

เขารอคอยให้ถึงคืนต่อมาเพื่อจะได้เจอนางอีก และแล้วนางก็ปรากฏตัวออกมาอีกครั้งและอีกครั้ง ทั้งสองแอบออกมาพบกันและแบ่งปันของว่างยามดึกเช่นนั้นเรื่อยมา บางครั้งเขาก็แอบเอาขนมยูกาวา⁴ มาให้นาง บางครั้งก็เป็นจงกวา⁵ หรือต็อก แต่ในครั้งหนึ่งที่เขาไม่สามารถเอาอะไรออกมาได้ดวงตาทั้งสองกลับมีน้ำตาเอ่อคลอ...

ดูๆ ไปก็เหมือนลูกแมวน้อย ไม่สิ ต้องบอกว่าลูกหมาใส่ชื่อเสียมากกว่า

พอถามชื่อนาง เขาก็รู้ว่าเด็กผู้นี้พูดไม่ได้จึงลองเปลี่ยนมาใช้วิธีเขียนดู ทว่านางกลับลั้งเลก่อนจะวิ่งหนีหายไป

จากนั้นเขาก็ไม่เห็นนางอีกเลย เขาออกตามหานางอยู่นานเพราะคิดว่าตนเองทำอะไรผิดไป แต่ก็ไม่เจอ ไม่มีผู้ใดรู้จัก ไม่มีผู้ใดเคยเห็น จนเขาคิดว่าทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน

ครั้นเมื่อต้องนิวัตสู่ฮันยางยังหวนคิดว่าชีวิตนี้คงไม่ได้เจอกันอีก จนกระทั่งได้เห็นเด็กหญิงคนเดิมในพระตำหนักซึ่งอยู่ในสภาพทรุดโทรมชื่อ 'กิมยู' หลังจากผ่านไปห้าปี

ตอนนั้นเองเขาก็รู้ว่า เด็กหญิง 'ยูซอฮา' ถูกกักขังให้อยู่แต่ในพระราชวังด้วยเป็นผู้ที่ไม่ควรมีใครได้พบเห็น

จนวันหนึ่งที่เราได้แลกเปลี่ยนจดหมายกันเป็นครั้งแรกตั้งแต่ได้กลับมาเจอกัน ซอฮาบอกว่า ทุกสิ่งในพระตำหนักที่ประทับชั่วคราวแปลกใหม่สำหรับนางจนน่ากลัว ถึงอย่างนั้นก็ขอบคุณที่เขาแบ่งปันอาหารและมอบ

⁴ ยูกาวา ขนมแป้งทอดชนิดหนึ่งที่ชุบน้ำผึ้งและโรยงา

⁵ ขนมเกาหลิที่ทำจากผลไม้หรือรากพืชต้มในน้ำตาล

น้ำใจไมตรีให้แก่เด็กแปลกหน้าเช่นนาง นางดีใจที่อย่างน้อยครั้งหนึ่งก็ได้มีความทรงจำดีๆ ในสถานที่ที่เรียกว่าพระราชวังแห่งนี้

“...ฮอน”

จะว่าไปแล้ว ยังมีอีกสิ่งที่เขายังไม่เคยได้บอกซอฮาเลย

ข้าดีใจที่เจ้าบอกว่ามีความสุขเวลาที่อยู่กับข้า และความจริงแล้ว ข้าเป็นคนเจอเจ้าก่อน ข้าเห็นซังซอนแอบพาเด็กผู้หญิงไปที่ไหนสักแห่งจึงติดตามไป จนได้เห็นเจ้าที่กำลังร้องไห้เพราะเรื่องบางอย่างเป็นครั้งแรก

หน้าตาเจ้ารินไหลอย่างเยียบเยิบเสียจนพาให้ข้าคิดว่าบางทีเจ้าอาจร้องไห้จนคอแห้งไปเสียแล้ว

“...ชายใหญ่ฮอน”

เจอกันครั้งหน้าข้าจะต้องบอกเจ้าให้ได้ ข้าขอโทษที่ตอนนั้นไม่รู้ว่าจะเจ้าเศร้าใจเรื่องอันใด

“องค์ชายใหญ่ฮอน!”

เสียงตะโกนลั่นปานฟ้ากัมปนาทปลุกอูให้ลืมตาขึ้นมา

หนึ่งชั่วโมงหลังเดินเป็นเสื่อติดจั่นอยู่หน้ากระท่อมมุงฟางหลังเก่าที่ดูราวกับแค่น้ำเสื่อฟางเก่าๆ มาวางเบาะไว้เฉยๆ ซูไฮผู้ซึ่งรู้สึกว่ามันโรแมนติกแอบมองเข้าไปในห้องที่กระตากรุประตุชาดวัน ทันใดนั้นประตูก็เปิดพลั่วะออก

ความเจ็บปวดกระแทกเข้ามาอย่างจิ้งพร้อมเสียงดั่งตึงตึงชัดเจน เขาล้มลงกับซานไม้ นั่งลูบหน้าผากบ่อยๆ แล้วส่งเสียงออกมาด้วยความเจ็บปวด

“โอ๊ย!”

ชายสูงวัยที่เพิ่งออกจากห้องมาก็ตกใจไม่ต่างกัน เสียงเขาดังกว่าคนเจ็บเป็นสองเท่าทีเดียว

“โอ๊ย! เป็นอะไรไหมขอรับ คุณชาย”

“ไม่เป็น...ไม่เป็นไรขอรับ”

“แล้วมาแอบดูอะไรกันขอรับ ห้องแม่หญิงหรือก็ไม่ใช้”

เมื่อชายสูงวัยตะลันด้วยความลึงเวช ชูโฮก็รีบผุดลุกขึ้นประหนึ่งตีต
ปึก

“หะ...ห้องแม่หญิงอะไรของท่าน! ท่านตัดสินคนที่อะไรกัน! ข้าหาใช้
คนเช่นนั้นไม่ เห็นแบบนี้ข้าก็รักเดียวใจเดียว...ไม่สิ ที่สำคัญกว่านั้น ข้าอยาก
รู้จักการของคุณชายที่อยู่ใ้ในนั้นต่างหากล่ะขอรับ!”

“ปกติดีขอรับ”

คำตอบเรียบง่ายจากชายสูงวัยตอบกลับมาก่อนที่เขาจะทันได้พูดจบ
ชูโฮกะพริบตาด้วยความงุนงงอยู่สักพัก ไม่นานดวงตาก็โค้งลงอย่างเห็น
ได้ชัด

“ปกติดีหรือขอรับ ท่านบอกว่าตอนนี้คือปกติ?”

“เป็นเช่นนั้นขอรับ”

“...ท่านหมอ”

“ขอรับ?”

“ข้าพาท่านมาเพราะองค์ชายฮเยอันตรัสว่าท่านเก่งนักหนา ที่แท้ก็เป็น
เพียงหมอเถื่อนลีนะ”

ชูโฮปามีดีใส่ด้วยสีหน้าเอาเรื่อง ทำเอาชายสูงวัยซึ่งขมวดคิ้วมุ่นเป็น
ต้องกระแอมกระไออย่างไม่สบอารมณ์

“อะฮึม ข้าอุตส่าห์ช่วยผู้ไข้ที่แทบไม่รู้สติไว้ได้ แล้วดูท่านพูดเข้า”

“แต่ตอนมาครั้งแรกท่านบอกว่าอีกไม่นานก็ดีขึ้นไม่ใช่หรือขอรับ”

“จริงขอรับ เจ้าของกรีชนั้นคงจะโง่งนาคู ไม่เช่นนั้นคุณชายอาจจะ
ลาโลกไปแล้ว ข้าคิดว่าคุณชายน่าจะหมดสติไปเพราะมีเลือดออกมากจาก
บาดแผลอื่นที่ไม่ใช่แผลที่อกข้างซ้าย แต่สภาพร่างกายของคุณชายแข็งแรง
มาก นอนพักไม่กี่คืนก็จะฟื้นตัวจนหายดีอย่างรวดเร็วขอรับ”

“แล้วทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะขอรับ”

“แบบไหนขอรับ”

ทันทีที่ชายสูงวัยถากกลับ ชูโฮก็ตะโกนสวนกลับไปทันควันราวกับ
อี๊ดอ๊ดเลียเต็มประดา

“ท่านดีซึ้งก็จริง แต่สมองดูจะพิการลงไปเรื่อยๆ ไม่เห็นหรือขอรับ!”

เขารู้มือที่ไม่เข้าไปในห้องให้อีกฝ่ายดูให้ตีอีกสักครั้ง ทว่าเสียงต่อว่า
รุนแรงกลับดังสวนออกมา

“ใครมาโวยวายอะไรแถวนี้”

เมื่อหันกลับไปก็พบกับชายผู้หนึ่งยืนอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ชูโฮ
รีบกำศีระชะทันที “องค์ชายชเยอัน มาแล้วหรือพะยะค่ะ”

องค์ชายชเยอันเตาะลื่น ก่อนจะนำถุงเงินใส่มือชายสูงวัย “ทำดีมาก
หมอจาง ท่านคงไม่ลืมสัญญาที่ให้ไว้หรือกใช้ไหม”

“จะเป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไรพะยะค่ะ”

“ดี”

เมื่อหมอใช้โค้งอำลาแล้วเดินจากไป องค์ชายชเยอันก็หันมาเอ็ดชูโฮ
ในทันที “พูดอะไรไม่รู้จักระวังความปลอดภัยบ้าง แม้นองค์ชายใหญ่จะ
ทรงเห็นเจ้าเป็นสหาย แต่เจ้าอายุสิบเจ็ดแล้ว หัดแยกแยะเองให้เป็นเสียบ้าง
เถอะ”

“ทอดพระเนตรพระอาการองค์ชายหน้อยเถิดพะยะค่ะ”

“แผลสาหัสมากรี”

“สาหัสอยู่พะยะค่ะ จากที่ท่านหมอจางพูด เจ้าของกรีซมิได้แทงลงไป
ตรงๆ แต่เอียงไปเล็กน้อยพะยะค่ะ ฉะนั้นหากจงใจก็แสดงว่าคนผู้นั้น
ต้องการแทงให้ห่างจากพระหทัยเพื่อไว้ชีวิตของค์ชาย แต่หากเป็นความผิด
พลาด ก็นับว่าโง่เขลาไม่รู้จักรการใช้มีดดาบจหนักไม่กลับแล้วพะยะค่ะ”

“...แน่ละสิ”

ชูโฮเอียงหน้าทันทีที่ได้ยินเสียงพิมพ์้าที่เขาไม่เข้าใจ “อะไรหรือ
พะยะค่ะ”

“ไม่มีอะไร ว่าแต่ปัญหาอยู่ตรงไหนล่ะ”

“ถ้าพระอาการไม่ได้สาหัสแค่แผลล่พะยะคะ องค์ชายใหญ่มุฮอนประทับนี้ ไม่ตรัส ไม่สวดย ไม่บรรทมมาสามวันแล้วนะพะยะคะ แบบนี้เรียกว่าปกติหรือพะยะคะ”

“ฝ่าบาทถูกปลงพระชนม์จนเกือบสิ้นพระชนม์จากฝีมือผู้ลอบสังหาร ซ้ำร้ายยังถูกผลักให้เป็นจำเลย เจ้าไม่รู้ลี้กหดหู่บ้างหรือ”

“เพราะแบบนี้เราจึงต้องฮึดสู้อย่างไรละพะยะคะ เราควรเปิดเผยความจริง ไม่กัจับผู้ร้ายตัวจริงมาให้ได้มิใช่หรือพะยะคะ หากยังประทับเหม่อเช่นนั้น...คงไม่แคล้วทรงได้กลายเป็นนักโทษอุกฉกรรจ์ของอาณาจักรจริงๆ แน่!” ซูโฮคร่ำครวญ

เขาโกรธ โกรธที่องค์ชายใหญ่มุฮอนถูกใส่ร้ายอย่างไม่เป็นธรรมให้ต้องแบดเบื่อนว่าเป็นผู้กระทำความเลื่อมทราวม โกรธขององค์ชายใหญ่มุฮอนที่สติหลุดลอยราวกับคนบ้าไปในสถานการณ์เช่นนั้น และโกรธตัวเองที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเพื่อน แต่กลับได้แต่มององค์ชายใหญ่โดยไม่อาจพูดอะไรได้เลย

ความโกรธบดขยี้ใจเขาจนแหลกสลาย

“รอพระองค์หน่อยเถิด”

องค์ชายฮเยอันตบปาปlobซูโฮที่ว่า รุนราวกับเป็นเรื่องของตนเองสองสามที ก่อนจะพูดต่อ

“ทรงเป็นเช่นนี้ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ไม่ว่าจะทรงเหนื่อยยากเพียงใดก็ไม่เคยตรัสบอกใคร แต่นี่ถึงขนาดพระสติหลุดเช่นนั้น แสดงว่าทรงโหม่นสยิ่ง องค์ชายใหญ่ทรงมีพระวรกายแข็งแรง อีกไม่นานก็คงจะดีขึ้น เรารอกันอีกหน่อยเถอะ”

“เหลืออีกสองวันเองนะพะยะคะ อีกสองวันอียกวัง ไม่ลี องค์ชายใหญ่อียกวังก็จะได้ขึ้นครองบัลลังก์ และองค์ชายใหญ่มุฮอนก็จะกลายเป็นเพียงนักโทษที่ถูกไฟคลอกตายอยู่ในสำนักตุลาการหลวง หากเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับองค์ชายใหญ่ถูกแย่งทุกสิ่งไปอีกครั้ง...เราไม่มีเวลาแล้วนะ...”

ซูโฮเหม่อมองห้องที่องค์ชายใหญ่มุฮอนพักอยู่เป็นนานสองนานแล้ว

หันหน้ากลับมา ความโศกเศร้าที่ฉายชัดอยู่บนใบหน้าพาให้องค์ชายฮเยอัน พลอยเจ็บปวดไปด้วย

“ข้าจะไปดูสถานการณ์เสียหน่อย เจ้าคอยดูแลองค์ชายใหญ่ให้ดีก็แล้วกัน”

อู๋ที่ยังนั่งฟังผนังแห่งนมองขึ้นไปด้านบนเมื่อรู้สึกเย็นวาบที่หลังมือ หยดน้ำร่วงลงมาไม่หยุด ดูเหมือนหลังคาจะรั่วเสียแล้ว ถึงอย่างนั้นอู๋ก็ไม่ได้คิดขยับหลบ สีหน้าเฉยชาแม้บนอกและหน้าท้องเกรงของชายหนุ่มถูกพันด้วยผ้าฝ้ายผืนยาว

“องค์ชายใหญ่ ชูโฮเองพะยะค่ะ กระหม่อมขอเข้าไปนะพะยะค่ะ” ชูโฮเปิดประตูและยื่นมองอยู่ครู่หนึ่งจึงถือโต๊ะสำหรับอาหารเข้ามา กลิ่นหอมชวนน้ำลายสอลอยฟุ้งตลบอบอวลทั่วทั้งห้อง

“ท่านหม่อมจางบอกว่ายาสมุนไพรช่วยให้องค์ชายทรงกลับมามีแรงดั้งเดิมก็จริง แต่ก็ต้องเสวยพระกระยาหารด้วยนะพะยะค่ะ”

เนื่องจากอยู่ในช่วงพระราชพิธีพระบรมศพทั้งยังต้องคอยหลบหลีกสลายตาผู้คน การออกไปหาซื้ออาหารจึงยากไม่ใช่เล่น ถึงอย่างนั้น ชูโฮก็ยังสั่งให้คนรับใช้แอบไปลักเอาอาหารจากบ้านมา จนได้ข้าวสวยตรงหน้าอู๋ตอนนี้

“เสวยตั้งแต่ที่ยังอ่อนๆ เกิดพะยะค่ะ กับข้าวมีแค่สองสามอย่าง ได้โปรดประทานอภัยให้กระหม่อมด้วย ถึงอย่างนั้น กับข้าวก็น่าจะพอมีรสชาติอยู่บ้างนะพะยะค่ะ”

ไม่ว่ากลิ่นอาหารจะหอมหวานเพียงใด หรือชูโฮจะคะยั้นคะยอขนาดไหน อู๋ก็ทำได้ขยับเขยื้อน

“แค่ช้อนเดียวยังดี ทรงตักสักนิดเกิดพะยะค่ะ” ชูโฮทนดูต่อไปไม่ไหวจนต้องจับช้อนไปยึดใต้มืออู๋ ทว่าก็ไร้ประโยชน์ ช้อนเจ้ากรรมที่ไม่ได้รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วยร่วงตกอย่างน่าสงสาร

“ทรงทำเช่นนั้นเพราะอยากลิ้มพระชนม์จริงๆ ใช่มั้ยพะย่ะค่ะ” ในที่สุด ชูโฮก็ระบายความโกรธออกมาจนได้

ตอนนั้นเอง นัยน์ตาสีน้ำตาลแดงของอูซึบซึซ่า เขาเลื่อนสายตาก็ หลบมองเพียงข้าวสวยที่ยังมีควันหอมกรุ่นขึ้นมามองชูโฮ “เจ้าไม่รู้ริ้วว่าข้าไม่ควรกิน”

เสียงของอูซึซึ่งทุ้มต่ำกว่าปกติแหบแห้ง ไม่รู้ว่าด้วยอาการบาดเจ็บ หรือเพราะไม่มีเรี่ยวแรง ถึงอย่างนั้นก็เสียงที่ไม่ได้ยินมานาน

ชูโฮสุดแสนจะยินดีจนอยากจะมีออกมา แต่เขากลับทำปากยื่นเสีย อย่างนั้น “ยังทำพระทัยไม่ได้ถึงเอาแต่ประทับเหม่อลึนะพะย่ะค่ะ”

การอดอาหารไว้ทุกชั้นนับเป็นหนึ่งในลำดับพระราชพิธีพระบรมศพ หากเป็นเวลาปกติ อูควรต้องแต่งกายด้วยชุดสีขาวและอดอาหารเป็นเวลา สามวัน แต่ตอนนี้เขาคือผู้ที่กำลังบาดเจ็บ ทว่าเจ้าตัวกลับคิดว่าการกินอาหารเพื่อฟื้นฟูร่างกายแม้จะเพียงไม่กี่คำเป็นเรื่องที่ไม่ควรทำ ทั้งที่ใน กระหม่อมเก่าๆ หลังนี้หาได้มีใครมาว่าอะไรไม่

“จะอย่างไรก็เถอะ กระหม่อมทราบดีว่าปกติต้องค้ำชาก็ไม่ค่อยตรัส อะไรมากมาย แต่ปัญหาอยู่ที่ทรงเจ็บเกินไปนะพะย่ะค่ะ ทรงทราบบ้าง หรือไม่ว่ากระหม่อมร้อนใจเพียงใดเรื่องที่ต้องค้ำชาก็อาจจะกลายเป็นคนสติ ไม่สมประดี”

อูหัวเราะออกมาเล็กน้อยเมื่อได้ฟังเสียงบ่นของชูโฮ “พูดแบบนี้เพราะ โดนเสด็จอาชเยอันดุมาลินะ”

ทว่าเสียงหัวเราะนั้นก็กลับแหบแห้งอย่างน่าแปลกจนดวงตาชูโฮค่อยๆ หลีกลง “...ทรงได้ยินหรือพะย่ะค่ะ”

“ไม่ใช่เจ้าใจจงใจพูดเสียงดังให้ข้าได้ยินหรือกริ”

“เช่นนั้นก็น่าจะลุกขึ้นดูตากันบ้างสิพะย่ะค่ะ ประทับอยู่ที่เดิมตลอด ได้อย่างไรกัน”

คำต่อว่าที่หลุดออกมาเพราะความเป็นห่วงพัดเอารอยยิ้มบางเบาออก

ไปจากไปหน้าอุจจนหมดสิ้น เขากลับมามีสีหน้าเรียบนิ่งดังเดิม

ท่าว่ามีบางอย่างแปลกไป อู๋ยังทำให้บรรยากาศรอบตัวดูสงบเยียบตามนิสัยเดิมของเขา แต่ซูโหยกลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างไรชอบกล

“องค์ชายใหญ่ เป็นอะไรหรือเปล่าพะยะคะ”

องค์ชายใหญ่ดูเหมือนคนที่ข้ามพ้นอะไรบางอย่างมาได้แล้ว ไม่มีเหมือนคนที่ยอมแพ้อะไรบางอย่างมากเกินไป

“ซูโหย”

แม้แต่เสียงเรียกอันแผ่วเบา ก็ยังทำให้ซูโหยสะดุ้งได้

“...พะยะคะ”

“แค่ครั้งเดียว” อุจกลืนคำพูดที่ตามหลังมากลับลงคอ ก่อนจะเค้นเสียงพูดต่ออย่างยากลำบาก “แค่ครั้งเดียวเท่านั้น ข้าอยากจะวางภาระหนักอึ้งบนบ่าลงเสียที”

“องค์ชายใหญ่”

“ทั้งตำแหน่งองค์ชายใหญ่นั้น ทั้งรัชทายาทผู้สืบต่อราชบัลลังก์ กระทั่งองค์หญิงของเฮ น้องสาวเพียงคนเดียวของข้า ข้าอยากวางทุกอย่างแล้วทำในสิ่งที่อยากทำบ้าง ถึงจะแค่ครั้งเดียวก็ตามที”

เสียงอันแผ่วเบาไม่ต่างจากลมหายใจของอู๋ทำให้ซูโหยได้แต่ก้มหน้า เพราะน้ำหนักของชีวิตที่อู๋...ผู้ซึ่งต้องอดทน อดกลั้น และเสียสละเพื่อปกป้องน้องสาวเพียงคนเดียวต้องแบกรับไว้ นั่นมันช่างหนักหนาเสียเหลือเกิน

“ซูโหย ข้ารู้สึกละอายใจกับเจ้าเหลือเกิน”

“หมายความว่าอย่างไรพะยะคะ”

“ตลอดสามวันที่ผ่านมา ไม่ว่าจะคิดเช่นไร ข้าก็คิดไม่ออกเลยสักทางเลยต้องทำแบบนี้”

“เอ๊ะ?”

“จะนั้นแล้ว เจ้าอย่ายกโทษให้ข้าเลยนะ”

ระหว่างที่ชูโฮยังละล้าละลังเพราะไม่เข้าใจคำพูดของอูทึก็ถูกบางอย่าง
 กระแทกเข้าที่ท้ายทอยอย่างจัง ชูโฮล้มลงกับพื้น เปลือกตาค่อยๆ ปิดลง
 พร้อมภาพสุดท้ายของอูทึที่ลุกขึ้นมาหลังจากโจมตีเขา

4

มิหวนคืน พิณช้วน

วอลยองเป็นต้องถอนหายใจในทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้อง ผ้าฝ้ายพันแผลถูกจิกขาด ยาสมุนไพรก็ล้นกองระเนระนาดอยู่ตรงหน้าซอฮาที่นั่งคุกคูราวกับรูปปั้นหิน เป็นแบบนี้มาสัปดาห์แล้ว

“นั่นเป็นยาชุดสุดท้ายแล้วเจ้าคะ ข้าจะไปเอาจากห้องยามาให้ใหม่ คราวนี้อยาเกาแผลอีกนะเจ้าคะ มิเช่นนั้นเป็นเรื่องแน่”

ถึงจะโดนวอลยองดู ซอฮาก็ยังไม่ขยับเขยื้อน จนสุดท้ายเมื่อเสียงฝีเท้าที่เดินจากไปอย่างยอมจำนนเงียบหายและเมื่อฝุ่นเล็กๆ ที่ลอยละล่องไปเรื่อยตกลงบนหลังมือบาง... ความเจ็บอันน่าอึดอัดก็แทรกซึมเข้ามาอีกครั้งประหนึ่งโรคภัยที่ลุกลาม

แปะ แปะ

เม็ดฝนตกกระทบพื้น ซอฮาลุกขึ้นเมื่อเสียงที่ดังผะแผ่วในคราแรกค่อยๆ ดังขึ้นทุกขณะ มือบางซึ่งสั่นเทาเพราะไม่ยอมกินอะไรเปิดประตูแง้มออก เท้าเปลือยเปล่าเหยียบย่ำลงบนผืนดินชื้นแฉะ ชุดฮันบกเปียกชุ่มด้วยหยาดน้ำฝน ฝีเท้าเริ่มเร็วขึ้นทีละนิด ทั้งพระตำหนักก็มียูอันทรุดโทรมซึ่ง

ไม่มีแม่แต่ป้ายชื่อไว้เบื้องหลัง

นับเป็นครั้งแรกในรอบสิบปี ที่นางพยายามจะหนีออกนอกพระราชวัง

ตอนยังเด็ก นางไม่รู้อะไรจึงไม่เคยแม่แต่จะคิดหนี ทั้งภาพของแม่ที่ตายจมกองเลือดอยู่ต่อหน้าและองค์ราชาผู้เป็นสาเหตุให้แม่ต้องเป็นเช่นนั้น สองสิ่งนี้ช่างน่ากลัวจนนางยอมทำตามทีคนเหล่านั้นบอกตลอดมา

และในขณะที่กำลังเหนื่อยล้ากับชีวิตอันไร้เรี่ยวแรงของตัวเอง นางก็ได้พบกับเขาอีกครั้ง เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลเกลี้ยงที่มองมาอย่างแสนจะอบอุ่นนั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ นางจึงไม่คิดที่จะหนีอีก เพราะตราบไต่ที่ยังอยู่ในรั้ววังเดียวกัน ชีวิตที่โดนกักขังนี้ก็คงจะมีความสุขขึ้นมาได้

“ข้าจะพาเจ้าออกไป จะพาออกไปให้จงได้”

นางเชื่อคำนั้นและตั้งตารอคอยความจริงใจของเขา แต่ตอนนั้นคนที่จะรักษาความจริงใจนั้นกลับหายไปเสียแล้ว

นางจึงต้องไปบ้าง ไปดูให้เห็นกับตา...ว่าเขายังปลอดภัยดี

แม้จะเหยียบกิ่งไม้จนฝ่าเท้าฉีกขาดจนหินเล็กๆ บักเข้าไปในนั้น ซอฮาก็หาได้สนใจ นางเพียงตั้งหน้าตั้งตาวิ่งไปจนสุดเขตพระราชวัง

ไม่รู้ว่ามีวังหลบหลีกสหายตาผู้คนมานานเท่าไรแล้ว จนเริ่มเห็นนายประตูซึ่งยืนรักษาความปลอดภัยอยู่ข้างหน้า ท่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว ในที่สุดนางก็จะได้ออกไปเสียที

“หยุดเดี๋ยวนี้!”

ใครคนหนึ่งโผล่มาขวางหน้าอย่างกะทันหัน ซอฮาชะงักก็ก้มลงล้มลงไปทั้งอย่างนั้น

“ใครกัน นางกำนัลพระตำหนักไหนบ้างอาจวิ่งกระหืดกระหอบจะออก

นอกพระราชวังเยี่ยงนี้!”

น้ำเสียงเร่าดังให้นางต้องแหงนหน้าขึ้นมอง ช่างสูงอายุนางหนึ่ง ยืนทำหน้าที่ซึ่ง

ขอฮาที่กำลังงุงงไม่อาจตอบอะไรกลับไป ได้แต่กวาดสายตามองไป รอบตัว

ด้านหลังยังมีนางกำนัลอีกสองนาง หนึ่งในนั้นดูจะคุ้นหน้าคุ้นตาเสีย เหลือเกิน

สติของขอฮาแวบกลับเข้ามาราวกับสายฟ้าแลบ ทว่ามือของนางกำนัล ผู้นั้นก็พุ่งตรงไปยังดาบใต้กระโปรงเสียแล้ว

“หนีไป...หนีไปเจ้าคะ! เร็วเข้า!”

หยุดเลือดไหลจากปลายมีดตกถึงพื้นตั้งแต่ที่เสียงตะโกนซึ่งฟังคล้าย เสียงกรีดร้องของขอฮายังส่งไปไม่ถึงผู้ฟัง เลือดสาดกระเซ็นออกไปทั้งสี่ทิศ กลายเป็นฝนโลหิต ทพสองศพที่ถูกฟันหลังเป็นแนวทแยงลึมหว่าลงมา

ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเวลาให้หนึ่งอั้งเพราะความตกใจ เหล่านายประตูที่อยู่ ห่างออกไปไม่กี่ก้าวกำลังวิ่งเข้ามาแล้ว

“มะ...ไม่ได้นะ...อย่ามานะ อย่ามา!” นางพยายามโบกมืออย่างเอาเป็น เอาตายแต่ก็ไร้ประโยชน์ เมื่อเห็นว่าพวกนายประตูยังไม่ยอมหยุด ขอฮาจึง พยายามคลานเข้าไปเกาะนางกำนัลอย่างคนไร้สติ

“ท่านยังอาวอลยอง! ไม่ได้นะเจ้าคะ อย่าทำเลยนะ ได้โปรดเถอะ เจ้าคะ!”

พีบ!

ชายกระโปรงของวอลยองเคลื่อนผ่านระหว่างนิ้วไปง่ายดาย ก่อน เสียงผิวหนังที่ถูกของมีคมเขียดเฉือนอย่างไม่ปราณีจะดังเสียดแทงเข้ามาใน มุมหนึ่งของจิตใจ หากใช่แก้วหู ขอฮายกมือกุมอก ลมหายใจถึงกระชั้นราวกับ

⁶ คำยกย่องที่ใช้เรียกนางในก่อนที่จะได้เลื่อนขั้นเป็นช่างสูง

เป็นผู้ถูกฟันเสียเอง

ไม่นาน ชายกระโปรงเปียกโชกก็เคลื่อนผ่านซากรถเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า สายตาเลื่อนลอยของชอฮาที่สติหลุดไปแล้วค่อยๆ โลมองขึ้นไปหาเจ้าของชายกระโปรงนั้น

“ออกไปไม่ได้เจ้าคะ”

วอลยองก้มลงมองด้วยท่าที่สับสนจนหน้าใจหาย

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่ปลิดชีพคนไปมากมายในช่วงพริบตาทว่า สีนัยยังคงเดิม น้ำเสียงไม่มีสั่นเครือ...ชอฮาพลันรู้สึกเหมือนเลือดในกายทั้งหมดถูกแช่แข็ง

“ออกไปนอกพระราชวังไม่ได้”

ชอฮาไม่เคยคิดว่าวอลยองเป็น ‘พวกเดียวกัน’ มาตั้งแต่แรก แต่เพราะวอลยองเป็นผู้พิทักษ์พระตำหนักก็มียูไม่ได้ทำให้ชอฮาคิดว่าวอลยองคือคนที่จะคอยปกป้องนาง แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็คนที่คอยช่วยเหลือนางอย่างไม่ขาดตกบกพร่องมาตลอดสิบปีจนนางเผลอลืมไปชั่วขณะ

ลืมความอ้ำหิตอันน่าขนลุกนั้น

นางไม่เคยเห็นคนผู้นี้โกรธหรือแค้นยั้ม แต่ในวันที่นางบาดเจ็บแม้เพียงนิด วอลยองคือผู้ที่วิ่งเข้ามาทำแผลให้ก่อนใคร หรือหากนางต้องการสิ่งใด วอลยองก็มักสังเกตเห็นก่อนที่นางจะทันได้เขียนออกมาเป็นตัวอักษร

นางในวอลยองเป็นเช่นนั้น อยู่ใกล้แต่ก็ห่างไกล มิใช่ทั้งเพื่อนและศัตรู มิอาจรู้ว่าทำทุกสิ่งไปเพื่อใครหรือสิ่งใด

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชอฮามั่นใจ นั่นคือวอลยองเป็นหนึ่งในคนที่พยายามจะผูกมัดนางไว้ในพระตำหนักมียู

“แต่ครั้งเดียว ครั้งนี้ครั้งเดียว”

ชอฮาก็มืดริษะลง ยกสองมือขึ้นว่าวอนพลงหวังว่าความผูกพันที่อยู่ด้วยกันมาสิบปีจะช่วยได้สักนิด

“ข้าขอร้องขอวันนี้แล้ว ได้โปรด ได้โปรดให้ข้าออกไปสักครั้งเถอะนะ

เจ้าคะ”

“คุณหนู”

“ข้าจะกลับมาเจ้าคะ กลับมาแน่นอน ขอแค่ให้ข้าได้ไปเห็นกับตาว่าเขา... เขาปลอดภัย เมื่อกลับมาแล้วข้าจะยอมอยู่ในพระตำหนักก็มิใช่ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่เจ้าคะ เช่นนั้นได้โปรด...” น้ำเสียงสิ้นเครือแปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง จนเมื่อมือที่ถูกันจนแทบจะสีกกร่อนเพื่อขอร้องอ่อนหวานถูกจับไว้แน่น จนขยับไม่ได้ ซอฮ่าจึงได้เงยหน้าที่มีแต่น้ำฝนเกาะพราวขึ้นมอง

วอลของซึ่งนั่งคุกเข่าข้างหนึ่งค่อยๆ ขยับริมฝีปาก “ข้าทำตามที่คุณหนูขอทุกอย่างแล้วเจ้าคะ ทั้งส่งจดหมาย ทาตพามาแทนที่องค์ชายใหญ่มุฮอน ตอนเกิดเรื่อง กระทั่งเรื่องที่เขายังมีชีวิตอยู่นอกพระราชวัง ข้าก็ไม่เคยปริปากบอกผู้ใด แต่แน่นอน ข้าเสียใจที่ฝ่าบาททรงล่วงรู้เสียแล้ว”

‘ท่านยังอาวอลของ ขอร้องละเจ้าคะ แคว้นเดียวเอง ขอให้ข้าได้ออกไปเถอะนะเจ้าคะ’

‘นี่คุณหนูเขียนว่าอยากออกไปนอกพระราชวังอย่างนั้นหรือเจ้าคะ จู่ๆทำไมจึงมาขอแบบนี้ได้ เพราะอะไรกันเจ้าคะ’

‘ขอร้องละเจ้าคะ ข้าจะกลับมาแน่นอนเจ้าคะ’

‘ดูจากที่ไม่ยอมบอกเหตุผล คงเป็นเรื่องขององค์ชายใหญ่มุฮอนสินะเจ้าคะ ถึงขนาดที่คุณหนูผู้ไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อน ขอออกนอกพระตำหนักก็มิใช่ แสดงว่าต้องเป็นเรื่องสุมเลื่องน่าดู ถูกไหมเจ้าคะ’

‘ข้าก็จะทำตามที่ท่านยังอาต้องการเช่นกันเจ้าคะ’

‘...คุณหนูทราบหรือเจ้าคะว่าข้าต้องการอะไร’

‘หากเป็นสิ่งที่ข้าทำได้ ข้าเต็มใจเจ้าคะ’

‘ไม่ได้เจ้าคะ หากเรื่องที่คุณหนูจะมาเป็นเรื่องที่ข้าสามารถทำแทนได้ ข้าจะจัดการเองเจ้าคะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอันใด ให้ข้าเป็นคนจัดการย่อมปลอดภัยกว่าให้คุณหนูทำมากนัก แต่มีเงื่อนไขว่าคุณหนูต้องรักษาสัญญา

ว่าจะทำตามที่ข้าขอพระเจ้าค่ะ’

สัญญาที่จำต้องรักษาทั้งที่รู้แก็ใจว่าจะเป็นเช่นนั้น

“และข้าเองก็ตกใจไม่น้อยที่เพิ่งได้รู้ว่าคุณหนูมิได้เป็นไม้ ถึงอย่างนั้น ข้าก็จะไม่ปริปากบอกใครเช่นกันเจ้าค่ะ เพราะฉะนั้น คุณหนูก็ต้องรักษา สัญญาเหมือนกัน”

แม้จะเกลียดแสนเกลียด แต่นางไม่เคยลืมคำที่จำต้องสัญญาว่าจะ สีมองค์ชายใหญ่มูฮยอนและมีชีวิตอยู่ในฐานะธิดามังกรเพียงเท่านั้น

“ขอเพียงคุณหนูรักษาสัญญาข้อนี้ ต่อให้เป็นเรื่องที่เกินความสามารถ ของข้า ข้าก็จะทำทุกวิถีทางให้มันเป็นไปได้เจ้าค่ะ’

“คุณหนูซอฮา คุณหนูออกไปนอกพระราชวังไม่ได้เป็นอันขาดเจ้าค่ะ” คำพูดสุดท้ายของวอลยองประหนึ่งคมมีดที่จ้วงแทงเข้ามาจนซอฮาหายใจ ไม่ออก ไม่อาจแม้แต่จะถอนหายใจ

“รีบกลับพระตำหนักก็มธุเถอะเจ้าค่ะ อีกไม่นานคนคงจะแห่กันมา แล้ว หากเป็นเช่นนั้น ข้าจะฆ่าทุกคนที่ได้เห็นคุณหนู ไม่ว่าจะสิบ หรือยี่สิบ ข้าก็จะฆ่าทิ้งให้หมดเจ้าค่ะ”

ภายในหัวสมองซอฮาพลันขาวโพลนราวกับมีบางอย่างถูกตัดขาดไป พร้อมกับคำพูดอันน่าสยดสยองของวอลยอง ที่ยึดตัวขึ้นกลางจับตาดับในมือ มัน

ประสาธต์สัมผัสคล้ายเป็นอัมพาต สถิติเริ่มจะรางเลือน...

วอลยองรีบเข้าไปรับตัวซอฮาที่หมดสติไปได้อย่างทันท่วงที ร่างอัน ผอมแห้งเพราะความรวดเร็วของซอฮาเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดอย่างนุ่มนวล ก่อนพูดสิ่งที่ไม้อาจเอื้อนเอ่ยออกมาเบาๆ

“ไม้อย่างนั้น คุณหนูจะต้องตายเสียเองพระเจ้าค่ะ ต่อให้ต้องฆ่าทุกคน

ข้าก็จะไม่มีวันปล่อยให้คุณหนูต้องตายเจ้าค่ะ”

เขาเกลียดฝน เพราะซอฮาที่ต้องอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ จะไม่สามารถออกจากที่พักของนางได้

อยู่ๆ เขาก็นึกถึงจดหมายตอบกลับของซอฮาตอนที่เขาถามว่า ‘ไม่ชอบฝนรึ’ ขึ้นมา

‘หม่อมฉันไม่ชอบฝน แต่ชอบลมกระโชกก่อนที่ฝนจะมาเพคะ หม่อมฉันรู้สึกว่ามันกำลังจะพาหม่อมฉันไปที่ไหนสักที่’

เขารู้ดี ว่า ‘สักที่’ นั้นคือที่ไหน

สถานที่ซึ่งไม่ใช่พระราชวัง จะเป็นที่ไหนก็ไม่เป็นไร...เขารู้ดีแม้จะไม่ได้เอ่ยถามออกไป

‘ข้าจะพาเจ้าออกไป จะพาออกไปให้จงได้’

เมื่อฝนเริ่มใหญ่ขึ้นทุกที่จนเปียกชุ่มไปถึงผ้าฝ้ายพันแผลบนอก แสบเหลือเกิน ทว่าอุกก็ยังไม่หยุด เขายังเดินต่อไป ไปยังสถานที่ที่คุ้นเคย

เขาต้องรักษาสัญญา

“คุณชาย! คุณชาย!”

ถึงบาดเจ็บแผลล้าจะทำให้เขาอ่อนแอลงจากเดิม แต่อุกก็ยังได้ยินเสียงซุไฮลอยมาจากที่ไกลๆ รวากับอีกฝ่ายรู้อยู่ก่อนแล้ว ด้วยความที่กลัวจะถูกจับได้ ซุไฮจึงไม่กล้าเรียกเขาว่าองค์ชายใหญ่จึงเปลี่ยนมาเรียกคุณชายแทน แต่ไม่ว่าอย่างไร อุกก็ไม่คิดจะหันกลับไปมอง

อีกนิดเดียว อีกนิดเดียวก็จะถึงพระราชวังแล้ว ทว่าขณะที่ประตูวังเริ่มเข้ามาในครรรลงสายตาที่เริ่มจะพร่าเลือนเพราะสายฝนนั้น ใครคนหนึ่ง

กลับเข้ามาขวางหน้า พาให้พระราชวังหายไปจากสายตาท้ายในल्लीยววินาที
 “ไปไม่ได้พะยะค่ะ”

อุยิตตัวตรง สายตาพุ่งตรงไปยังองค์ชายฮเยอัน “กรุณาหลีกเลี่ยงไปด้วย
 พะยะค่ะ เสด็จอา”

“ไม่พะยะค่ะ ยังไม่ถึงเวลา”

“กระหม่อมต้องไป”

“เสด็จกลับไปเกิดพะยะค่ะ หากพระองค์ทรงย่างพระบาทเข้า
 พระราชวังตอนนี้ พระองค์จะต้องถูกปลงพระชนม์อย่างแน่นอนพะยะค่ะ”

แม้จะเอ่ยห้ามอย่างเด็ดขาด อุยิตก็อดดึงจะเข้าไปพระราชวังให้ได้
 องค์ชายฮเยอันจึงจับสองแขนของหลานชายเอาไว้

“ทรงอยากสิ้นพระชนม์ไปพร้อมกับการถูกใส่ร้ายให้พระนามต้อง
 แปรเปลี่ยนว่าทรงเป็นนักโทษอุกฉกรรจ์อย่างนั้นหรือพะยะค่ะ”

“กระหม่อมไม่สน”

“ตั้งพระสติได้แล้วพะยะค่ะ! เรื่องนี้มิได้มีแค่พระชนม์ชีพขององค์
 ชายใหญ่เพียงผู้เดียวพะยะค่ะ ทั้งผู้ที่ติดตามพระองค์ หรือแม้แต่สุนัขที่
 องค์ชายใหญ่ทรงรักในฐานะพระสหายก็จะตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน ที่
 สำคัญ องค์หญิงของแฮที่ยังประทับอยู่ในพระราชวังก็อาจถูกปลงพระชนม์
 ทรงลืมแล้วหรือพะยะค่ะ”

มืออุยิตกำกันแน่นจนแทบระเบิดสิ้นระริก “...ลืมแล้วพะยะค่ะ จะลืม
 แล้ว”

“ตรัสอะไรโง่ๆ! แล้วองค์ชายใหญ่จะเอาพระพักตร์ที่ไหนไปเข้าเฝ้า
 พระมเหสีฮโยซอนที่สวรรคตไปแล้วพะยะค่ะ!”

“ขอขมาอย่างไรเล่าพะยะค่ะ หากได้เจอเสด็จแม่ กระหม่อมจะฉกมือ
 ขอขมาจนมือใหม่ไปเอง ทรงหลีกเลี่ยงพะยะค่ะ”

ในที่สุดอุยิตก็สละบดองค์ชายฮเยอันออกจนได้ ครานี้กลับเป็นสุนัขที่เข้า
 มาขวางไม่ให้เขามุ่งหน้าไปยังพระราชวัง พร้อมมีตติตตัวที่เจ้าตัวกำลังจ่อไป

ที่คอตัวเอง

“หากพระองค์เสด็จกลับพระราชวัง กระทบ่อมจะตายพะยะค่ะ”

อุรรู้ได้จากท่าที่ชิงชังว่าอีกฝ่ายไม่ได้ล้อเล่น

“กระทบ่อมเตรียมใจจะตายตั้งแต่ที่เข้าไปดื่งองค์ชายใหญ่ออกมาจากสำนักตุลาการหลวงแล้วพะยะค่ะ เพราะฉะนั้น หากทรงต้องเสด็จกลับพระราชวังจริงๆ โปรดทอดพระเนตรกระทบ่อมตายก่อนแล้วค่อยไปเกิดพะยะค่ะ”

หากขยับอีกแม้เพียงนิด ชีวิตของซูโฮคงได้จบลงจริงๆ อยู่ได้แต่กระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนจะหัวเราะออกมา

“ฮ่าๆๆๆ”

ทั้งที่เห็นสหายรักยืนกรานจะฆ่าตัวตายอยู่ต่อหน้า เขากลับเอาแต่หัวเราะตั้งคนวิปลาสท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำ

“เกินไปจริงๆ”

อีกแค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้น แค่ผ่านประตูวังเข้าไปก็จะได้เห็นแล้วแท้ๆ

เห็นดวงหน้าของหญิงสาวที่เขียนจดหมายขอให้สังหารเขา แต่ก็ยังเป็นหญิงสาวคนเดิมที่แหวงเขากับมือเพื่อให้เขามีชีวิตรอด เขาคิดว่าจะสามารถพานางออกไปที่อื่นที่ไม่ใช่พระราชวังได้ แต่ในเวลานี้ที่แม่แต่ตำแหน่งองค์ชายใหญ่ยังถูกพรากไป เขากลับทำอะไรไม่ได้เลย

“เอาชีวิตมาแขวนไว้กับข้า...มันไม่เกินไปหน่อยรี” เขาลิ้นหวังกับความเหลวแหลกของตัวเองจนแทบไม่อาจหายใจ นัยน์ตาสีน้ำตาลแดงมองตรงไปทางพระราชวัง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสายฝน หรือองค์ชายสยยันและซูโฮที่ขวางหน้าอยู่กันแน่ เขาถึงมองไม่เห็นอะไรอีกต่อไป

สุดท้าย อุจิงต้องหันหลังกลับอย่างช่วยไม่ได้ “ไม่ไปแล้ว”

องค์ชายสยยันถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก ซูโฮก็ลดมิตลงจาก

คอ

“ข้าจะไม่กลับมามีชีวิต จะเป็นแค่คนที่ตายไปแล้วเช่นนี้และหายไป

ตลอดกาล”

ทั้งสองได้แต่เหม่อมองแผ่นหลังที่เดินฝ่าสายฝนไกลออกไปอยู่อย่าง
นั้น